

Валентин Красногоров

Три красавици

Комедия в две действия

Превод от руски
Стефан Янков
stefan.yankov1945@abv.bg

Contacts:

Valentin Krasnogorov:

Tel. (7)-951-689-3-689 (972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

<http://krasnogorov.com/english/>

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Ина

Лариса

Мая

Всяка, от тези три жени, доста отдавна е прехвърлила петдесетте.
Действието се развива в наши дни, в стая от дома на Лариса.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

ПЪРВА СЦЕНА

Още преди началото на представлението звучи песента „Стройна се Калина вие, над брега усамотени, кичест Явор клони сплита в нейни вейчици зелени...” Когато завесата се вдигне, пред нас се открива стая в дома на Лариса. Лариса, Ина и Мая играят на карти.

Домакинята е мила, приветлива жена. Нейният мъж /макар че тя, също като своите приятелки, не е омъжена винаги би бил добре хапнал и пийнал щастлив човек.

Мая е облечена по - предизвикателно от останалите, доста е енергична и устата, и очевидно, съвсем не е загубила интерес към противоположния пол.

По поведението на Ина се разбира, че тя е свикнала да сдържа собствените си чувства и постоянно да се самоконтролира. Разликата в характерите не пречи на тези жени дълги години да поддържат близко приятелство.

ЛАРИСА. /Хвърля карта на масата./ Седмица.

ИНА. /И тя хвърля карта./ Вале./ След пауза/ Мая, ти да не задряма? Ти си.

МАЯ. Не дремя, бях се замислила- що сме седнали да хвърляме тези тъпи карти, вместо да вземем, да си оправим живота.

ИНА. Това е наш проблем с Лариса, а не твой. Животът ти- като на кино –имаш си и ролите, и театъра...

ЛАРИСА. Между другото, защо престана да ни каниш на театър?

МАЯ. За стотен път ли ще гледате Чехов? Или там, някаква западна, „боза”? Или искате, да слушате само псувни от сцената? Днес театърът стана такъв, че да те е срам да играеш. Затуй не ви каня.

ЛАРИСА. Да не искаш да кажеш, че нормални постановки вече няма?

МАЯ. Няма. Нормалните не са на мода.

ИНА. И как така, изведнъж се сети, да се замислиш за живота си, точно сега? На теб това, съвсем не ти подхожда.

МАЯ. За теб аз съм била винаги само един Арлекин, а ти самата- Пиеро. Аз- веселата и вятърничавата, ти- печалната и сериозната. Представи си обаче, че не си единствената, дето може и да се замисля. Понякога и на мене ми се случва. Като сега- замислих се и толкоз.

ИНА. Имаш ли повод?

МАЯ. Не, нямам.../След кратко мълчание./Получих писмо от сестра си- пише, че пак се е омъжила и че е много щастлива. По- стара е с цели две години. А ние сме седнали, да си

играем на карти. */Хвърля си картите на масата./*

ЛАРИСА. И аз няма да играя. */Събира картите./* Днес ми позвъни Наташа и каза, че внуците вече били пораснали и щели да карат лятото без мен. Ума ми не го побира, как ще я карам, без да ги видя.

ИНА. Я поживей малко и за себе си. Време ти е.

ЛАРИСА. Много си права. Но аз, глупачката, съм свикнала да живея все за някой друг.

МАЯ. Значи и ти трябва да промениш нещо в живота си...Хайде- сменяме темата... Какво правихте днес? Ина, естествено, или е чела нещо или е киснала пред компютъра. Не случайно, от нас, тя е най- разтропана. А ти, Лара?

ЛАРИСА. Аз готвих.

ИНА. Както обикновено. За тебе, друго, няма ли?

ЛАРИСА. Няма. Но аз съм свикнала- за децата, за внуците...А и нали знаех, че днес ще дойдете.

ИНА. Защо готвиш специално за нас? Нали сме на диета.

МАЯ. Така де. Аз твърдо съм взела решение, най- сетне, да отслабна. Никакви изкушения.

ЛАРИСА. Поне по един чай, няма ли да пийнете?

МАЯ. Знам го аз това: „по един чай...” След твоите торти и сладкиши, трябва да гладуваш най- малко седмица, та дай боже, да успееш да си върнеш формата.

ЛАРИСА. Тогава, по едно кафе?

МАЯ. Кафе-да!. Традиционното кафе, с малко клюка, вместо захар.

ЛАРИСА. Ей сега. Всичко е готово. */Излиза/*

ИНА. */Към Мая/* А ти, ти какво прави днес?

МАЯ. Аз ли какво правих? */Повдига рамене/* Маникюр. */Показва и ноктите си. Те са ярко оцветени./* Как ти се струва?

ИНА. Доста фриволно. Веднага го мярнах. Още като влезе.

МАЯ. А бе, търсим го ние, разнообразието на живота.

Влиза Лариса, която носи поднос с чашки, чинийки, захарница и пр.

ЛАРИСА. */Като налива кафе, отхлюпва захарницата и пр./* Заповядайте!

МАЯ. */Избутва захарницата/* На мен- без захар.

ИНА. И на мен..

ИНА. Лара, ти забеляза ли маникюра на Мая?

ЛАРИСА. Естествено. Супер е. Къде ти го правиха?

МАЯ. Аз сама.

ЛАРИСА. Чудесно. */Като налива в чашките кафе/* Ще направиш ли и на мен? Отдавна искам да посетя читав козметичен салон, но всичко страшно поскъпна.

ИНА. Да не говорим за пари. Да пукнат дано!

МАЯ. Особено когато ги нямаш. А при днешните цени... Но няма да се отчайвам. Животът е тъжен, но пък пенсията- смешна.

ЛАРИСА. Така е, обаче, все пак, ти още работиш...

МАЯ. */Мрачно/* Работя аз. Защото съм артистка. Артистите са добри хора, но са обречени да страдат от един супер недостатък- липсата на пари. Ти не можеш да си представиш, колко е гадно, да броиш всяка монетка.

ЛАРИСА. Кой, аз ли не мога да си представя? Та как се живее с една пенсия? Добре, че съм била медсестра. Заради това, припечелвам по нещо- я като болногледачка, я от масажи.

Вярно, уморявам се. Ще ми се, повече да почивам.

ИНА. Който не работи,- няма нужда от почивка.

МАЯ. Да се работи е вреден навик, трябва да се избавим от него.

ЛАРИСА. Транспорт, лекарства-всичко страшно поскъпна. Хапчетата за ревматизъм са малко под хиляда. Просто спрях да ги купувам.

ИНА. Как я караш без тях?

ЛАРИСА. Налагам ставите със зелен лист. Горен- долу се оправям. Всички тези хапове, са хвърлени пари на вятъра. Срещу старостта лекарства няма.

МАЯ. Лара, нали се разбрахме, да не използваме тази неприятна дума- старост.

ЛАРИСА. Исках да кажа, че за възрастта лекарства няма. Когато ходех на работа, мразех понеделниците. Сега не обичам и седемте дни на седмицата.

МАЯ. Пак се отплеснахме на болни теми. Лара, порядъчните хора, пият кафето си не с клюки, а с ликьорче. Дай бутилката на масата. Един път се живее.

ИНА. И от този „един път” не остана, кой знае колко много...

ЛАРИСА. Ликьор, доколкото си спомням, у нас, с години не съм виждала.

МАЯ. Дай, там, каквото има.

ЛАРИСА. /Поставя на масата бутилка и чаши/ Коняк! За тебе го пазя.

МАЯ. Ти си цяло съкровище.

Жените напълват чашиите и се чукат.

ЛАРИСА. За наше здраве!

ИНА и МАЯ. Наздраве!

ЛАРИСА. Момичета, от колко години сме заедно?

ИНА. Май от четиридесет, ако не от повече.

МАЯ. Това са,... между нас казано, направо... кошмарни цифри.

ИНА. Тогава ни се струваше, че животът е пред нас, че всичко предстои. А сега стана безпоощадно ясно, че пред нас няма вече нищо, че всичко е останало зад гърба ни...

ЛАРИСА. Помните ли, как бяхме се събрали пак така, и трите, да празнуваме, че сме вече на трийсет и страдахме, като пълни идиотки, че младостта ни била отлетяла.

ИНА. Да...Сякаш беше вчера...

Жените млъкват, потънали в спомените си.

ЛАРИСА. Наистина ли станахме вече на...сами знаете... на колко години...Направо не искам да повярвам. Обаче... остаряхме.

МАЯ. По- добре да помълчим. Да, ама не! Знаем, че, няма как да стане... Никоя от вас, не може да издържи, дълго, със затворена уста. Момичета, от мен да го знаете- ние, ни на йота не сме остарели. Напротив- с всяка измината година аз се подмладявам..

ЛАРИСА. Аз обаче, вече не се броя за млада. Обратно- имам усещането, че съм избутана в канавката, а днешното поколение се е понесло, някъде далеч пред нас.

МАЯ. Така е, животът се променя бързо. Постоянно чуваш: интернет, ай-пад, ай- под, туйтър...

ИНА. Стига да не те мързи, всичко можеш да пребориш...

МАЯ. Ами ти се бий и се бори, щом не те мързи. Ние, все някак, ще преживеем и без да се напъваме...

Кратка пауза

Виж какво, Лара. Я дай тук, сладкишите и каквото там, още си приготвила. Няма да живеем с

орлите, я!

ЛАРИСА. Отдавна трябваше да кажете./*Сервира на масата чинии със сладка и различни лакомства.*/

ИНА. Ти май се готвеше, да почнеш, да отслабваш.

МАЯ. Ще отложа за другата седмица. Събрали сме се, да си правим кефа, а не да си броим калориите./*Опитва някакъв сладкиш. Останалите следват примера и.*/ Вкусно, майка му стара!

ИНА. Ама много е вкусно. Какво, по-точно, е това?

ЛАРИСА. Виенско тирамису.

ИНА. Супер! Между впрочем, точно сега чета „Виена през XIX век.”

МАЯ. Все много „умни” книжки четеш. Затова, така и не успя да се омъжиш.

ИНА. /*Сухо*/ Така ли? Аз пък, изобщо не съм подозирала. Благодаря за информацията. От утре спирам да чета.

МАЯ. Хайде сега. Не се обиждай. Нали сме си свои.

ИНА. Щом сме си свои, няма защо да се церемоним, така ли?

МАЯ. Нямах намерение да те засегна. Просто казах това, дето ми дойде на устата и толкоз.

ИНА. Позволи ми тогава и аз да ти дам приятелски съвет: когато се тъпчеш със сладкиши, не разговаряй, а прище ли ти се, пак да изгърсиш нещо, по-добре си затъкни устата с още един сладкиш.

ЛАРИСА. /*Прави опит да предотврати кавгата, като спешно сменя темата на разговора.*/

Ина, кое ти беше най-интересно, в тази книга... за Виена?

ИНА. Доста неща... Щраус, баловете в двореца, прочутата красавица императрицата Сиси, съперницата и, княгиня Метерних... Тази княгиня била внучка на всемогъщия канцлер, най-елегантната и най-остроумната жена в Европа. Веднъж я попитали: „На каква възраст жената престава да усеща радостта от любовта?”

МАЯ. /*Силно заинтересувано.*/ Хубав въпрос. Тя какво отговорила?

ИНА. Каза: „Не знам, аз съм още само на шейсет...”

МАЯ. Браво! Много точен отговор! И аз, като нея, още чувствам радостта от любовта. По-скоро чувствам, че бих могла да я почувствам, ако бих намерила, с кого да я почувствам.

ЛАРИСА. Ако би се намерил някой, да ти подари тези чувства.

МАЯ. Точно в туй ни е проблемът.

ИНА. Вашият проблем. Аз чудесно се оправям и без подобни радости.

ЛАРИСА. И нямаш нужда от мъж?

ИНА. Нужен ми е колкото на свинче-звънче.

МАЯ. Я, виж ми окото.. тук, плува ли нещо...?

ИНА. Ако щете вярвайте, ако щете-не.

МАЯ. Затуй, че сме лишени от тези радости, сме си виновни ние самите.

ЛАРИСА. Що да сме виновни, ако я караме добре и след петдесетте?

МАЯ. Искаш да кажеш, на петдесет. Кръглото число се помни по-добре.

ИНА. А може би, не на петдесет, а на четиридесет и девет? Като в магазина. Разликата-нищо и никаква, а ти се струва, далеч по-евтино.

МАЯ. /*Отива до огледалото и самокритично се оглежда.*/ Нека си останат петдесет. Трябва да бъдем честни пред самите себе си.

ЛАРИСА. Въпросът с възрастта най-сетне е решен.

МАЯ. Сега, дайте да обсъдим, как да живеем оттук- нататък.

ЛАРИСА. Какво имаш предвид?

МАЯ. Имам предвид, че на света все още съществуват мъже, които бихме могли да направим щастливи.

ЛАРИСА. Вероятно се мотат някъде около нас, но поне засега, други жени ги правят щастливи.

МАЯ. Нали и аз това казвам. Ние сме си виновни. Загубили сме вяра в себе си, вярата в своята женственост. Загърбили сме желанието да се харесваме.

ИНА. Ама и ти ги дрънкаш? На кого да се харесваме?

МАЯ. Преди всичко на себе си. Превърнали сме се в сбабичосани пенсионерки, които фъфлят единствено за болести и внуци.

ЛАРИСА. Че какво му е лошото, да си говорим за внуците?

МАЯ. Лошо няма. Дори е чудесно. Но с децата и внуците мачът се играе на една врата.

ЛАРИСА. Какво искаш да кажеш? Какъв мач?

МАЯ. Мач, който винаги завършва служебно, в тяхна полза. Ти ги обичаш, ти им помагаш, ти ги глезиш, но оставаш сама, а те...?

ЛАРИСА. Мен, моята дъщеря, много ме обича. Всеки месец...почти всеки месец, идва с децата,... обядват при мене...

ИНА. Изключително трогателно.

МАЯ. Аз също често посещавам майка си. И знаете ли защо? Защото до нея се усещам някак по- млада.

ЛАРИСА. Тя, Наташа и по телефона, редовно ми звъни.

ИНА. Когато и се наложи да изпроси пари, или да ти остави децата да ги гледаш.

ЛАРИСА. Не си права.

МАЯ. Лара, държала съм дъщеря ти на коленете си, още от бебе. Знаеш, колко я обичам. Обаче тя си има свой, личен живот, а ние сме длъжни, да си имаме нашият. Всяка възраст си има своите прелести и неволи. Затова, нека от днес, да започнем нов живот. А за болестите, предлагам, от тук нататък, да споделяме единствено с доктора. Разбрахме ли се?

ЛАРИСА. Разбрахме се. Честно казано, никак не обичам, да се оплаквам от здравето си. Ако не беше ревматизма...То и черният ми дроб почна нещо да се обажда...Представяте ли си, последните ми изследвания показаха, че...

ИНА. */Изпреварващо./* Лара, нали се договорихме...

ЛАРИСА. Ох, да добре...*/Млъква./* Извинявайте.

МАЯ. */Бойко/* Горе главата, Лара! Като си помислиш, не е кой знае какво- някакъв си черен дроб, а при мен, де да беше единствено радикулитът а то- целият медицински справочник. Но, майната му... Рано е още, някой да ни пее реквиема. Животът още ни иска!

ЛАРИСА. Права си. Е, не сме на по осемнайсет, но ни е още рано, да гушнем босилека.

МАЯ. Точно така. Ние, все още, всичко можем и всичко искаме.

ЛАРИСА. Остава ни единствено да намерим мъже, които още могат и още искат.

ИНА. Аз нещо не загравам,- вие сериозно ли мислите да се омъжвате?

ЛАРИСА. Или сватба или брадва, що да не опитаме?

ИНА. Народът го е казал: за да бъде щастлива една жена и трябва мъж, за да бъде нещастна - собствен мъж.

МАЯ. А ти, защо реши, че търсим мъж- да се омъжим. Аз нямам против да живея с мъж,

който ми е само гадже.

ЛАРИСА. Не, не, аз на приходящ мъж, не съм навита. Може да съм старомодна, може да съм домошарка, но за мен мъжът, трябва да ми е мъж, по всички семейни правила.

ИНА. Тоест, мъжът да се излежава на дивана, а ти да киснеш до котлона.

ЛАРИСА. Нека! Нямам нищо против да кисна до котлона, ако има за кого, а не за себе си. Знам аз, що за живот е този, дете в къщата ти няма мъжка ръка, един пирон да забие...

МАЯ. Мъжките ръце са нужни не само да забиват пирони.

ИНА. Абе, вие напихте ли се, или нещо откачихте? От какво чак толкова сте недоволни?

МАЯ. На теб, харесва ли ти, да си лягаш сама в студено легло?

ИНА. Имам си топло одеяло. Ако случайно ми стане по-студено, включвам електрическа възглавница.

МАЯ. И какво- много ли ти харесва?

ИНА. */Смутено/* Понякога ме затопля, понякога обратно- хич дори не я усещам.

ЛАРИСА. Не знам, Ина, как е при тебе, но мен самотата страшно ме потиска. Гледаш, например, концерт по телевизора и ти се иска да споделиш: "Виж, каква рокля е облякла тази артистка!". А нямаш с кого. В къщи си сама, на улицата сама, на гости-сама...

МАЯ. В леглото сам сама...

ЛАРИСА. Да, и в леглото си пак сама.

ИНА. Въртите- сучете, всичко докарвате до леглото...

ЛАРИСА. Не това е най-важното. Разбери, жената по природа е като кучето. Нуждае се от стопанин. Не, за да бъде командвана, а за да има в кого да се поотърка, кого да очаква, за кого да страда...

ИНА. Това означава, че ти специално, си създадена за семейство. Аз пък съм създадена, да принадлежа на себе си. Не мога дори да си помисля, че в моето жилище ще се шири някакъв чужд човек, със своите пристрастия, навици и привички, че ще пие и пуши, ще гледа футболни мачове, ще ляга с мен в едно легло, постоянно ще иска още нещо, за нещо ще се сърди, нещо ще ми забранява...

ЛАРИСА. Ина, съгласна съм с тебе- да сменяш начина си на живот и то, на нашата възраст, съвсем не е проста работа. Но и самотата поражда ужасна скука.

ИНА. Аз, например, не скучая. Има телевизия, има книги, театри, музеи, концерти, компютър, Интернет... Имам ви и вас. Поработвам като корепетитор, подготвям и абитуриенти за кандидат студентски изпити. Дори да искам, няма кога и как да скучая. На какво отгоре, животът ми ще стане по-весел и смислен, ако пазарувам и готвя не само за себе си, а и за още там някой си?

ЛАРИСА. Не се ли чувстваш самотна?

ИНА. Какво наричате самота? Отсъствието на кавги, семейни сцени и скандали? Как да скучая за подобни неща? Ако някога се почувствам самотна, ще си взема куче или котка.

МАЯ. Котката има много достоинства, но, по никой начин, не може да замени мъжа.

ЛАРИСА. Ти, Ина, си много рационална. Но дори човек да погледне от твоята гледна точка, то бракът си има и своите неизменни плюсове. Двама души живеят къде-къде по-икономично. И двамата гледат един телевизор, и двамата ползват един хладилник и двамата живеят в едно, общо жилище.

МАЯ. И в едно легло.

ЛАРИСА. Така де, това съвсем не е маловажно.

ИНА. С това трябваше да започнете.

МАЯ. Аз нарочно повтарям думата „легло”, за да подразня Ина. Чуе ли я, направо се изприщва.

ИНА. Вие се изприщвате. Не разбирам, как на вашата възраст, все още бълнувате за тези глупости.

ЛАРИСА. Точно на нашите години, мъжът е най- нужен. Кой, ако не той, ще помогне да се масажира гърба ти, да му се постави компрес, да се изгърчи до аптеката?

ИНА. Не разбирам: на тебе, мъж ли ти трябва, или фелдшер?

ЛАРИСА. Защо ми е фелдшер? Нали съм медсестра? Аз имам нужда от мъж.

ИНА. Да беше го казала направо.

ЛАРИСА. Нали и аз това казвам. Разбери, в края на краищата, че има неща в този живот, в които мъжът с нищо и с никой не може да бъде заменен.

МАЯ. При това- в най- важните неща.

ИНА. Може ли, най- сетне, да спрем да говорим за мъже?

МАЯ. Добре. Млъкваме. */Спира за малко./* Искам само да те питам: ти какво, по- точно, разбираш от мъже, че си настръхнала така срещу тях? В края на краищата, те са, съвсем малко, по- некачествени от жените.

ИНА. Не съм настръхнала срещу тях. А срещу вас. Или вие сериозно си въобразявате, че ще успеете да си намерите мъж?

МАЯ. Защо не? Преди си намирах мъже само като мигна.

ИНА. Това сме го виждали. Аз съм играла и на трите ти сватби. И съм страдала, когато те утешавах, при трите ти развода.

МАЯ. Благодаря, че ми напомни точната цифра. Иначе, можех и да я забравя.

ИНА. Като споменаващ точните цифри, ти, разбира се, вземаш предвид единствено официалните си бракосъчетания. Точният брой на неофициалните, според мен, може да бъде установен изключително трудно.

МАЯ. Боже, опази! Нашата весталка е възмутена. Не си ли загряла, че сега, всичко се подрежда по друг начин. Днес да се омъжиш за четвърти път, си е направо дреболия. Човечеството е натрупало огромен опит.

ИНА. Твоят личен опит, може единствено да те вразуми, че всеки брак се разваля бързо. Миг на опиянение, следван от безкрайно дълъг, тежък махмурлук.

МАЯ. Мигът на опиянение, макар и кратък, си струва цената.

ИНА. Отдавна трябваше да изтрезнееш. Спомни си само колко време страда при трите си развода.

МАЯ. За сметка на тях, обаче, имах три медени месеца. Дори само заради единия от тях, страданията си струваха. Никога няма да забравя например, първата брачна нощ от втория си брак. Тя се състоя в хотела...

ИНА. Мая, спомените, за твоите първи брачни нощи, съвсем не ме интересуват.

МАЯ. Чудесно! Щом е така, ще ги разкажа съвсем откровено и подробно. Както казах, това се случи в хотела, и двамата бяхме леко подпийнали, и аз съвсем не можех да открия копчето на сватбената му риза...

ИНА. Очевидно, бая сте се накютучили.

МАЯ. ...Той пък не можеше да се добере до ципа на полата ми...

ИНА. Представям си какво се е случило после, не разказвай нататък.

МАЯ. Добре. Спирам до тук... Но когато, най- после, набара пустия му цип, той взе че заяде, и нашият не успя да го издърпа. И тогава, нали се сещаш, как озверя този младоженец...

ИНА. За Бога, моля те, спести ни интимните подробности.

МАЯ. С една дума- беше върховно.

ИНА. Изобщо не се съмнявам.

МАЯ. Вярно, само след три седмици се разделихме, тъй че меденият месец се оказа изтънял. Но не се съмнявайте- месечната норма преизпълнихме.../С тъга добавя./ Но... беше отдавна.

ИНА. Аз пък, кой знае защо, се досетих, че не се е случило вчера.

МАЯ. И все пак- красив спомен.Подобни спомени подтикват към смели действия. Аз изобщо съм човек на действието.

ИНА. Кажете,наистина ли се чувстваме толкова самотни? И на театър ходим заедно, и на концерти...Звъним си една на друга, едва ли не, всеки ден.

МАЯ. Не знаеш колко ме утеши. Досега, не се бях сещала, че телефонният звън може да замести присъствието на мъжа.

ИНА. Да спрем да говорим за мъже. За нас вече, те отдавна са спомен от далечното минало.

МАЯ. Говори единствено и само за себе си.Лично за мен, всичко в живота ми, предстои. Повече няма да стоя със скръстени ръце.

ИНА. Не разбирам, какво ви стана.Мълчахте, мълчахте и изведнъж: „Те ти, булка, Спасов ден!“- искаме Мъж!

ЛАРИСА. Ти започна първа.Кой пръв почна да говори за любовните радости?

ИНА. Всичко тръгна от княгиня Метерних.

МАЯ. Значи, според теб, щом не сме княгини, нямаме право на подобна тръпка?

ИНА. Думи нямам...

МАЯ. По-спокойно,Ина. Реших да те подразня. Разбира се, че не става дума единствено за любовните радости и прелестите на леглото, макар че и без тях не бива.В крайна сметка, трябва драстично да променим начина си на живот. В противен случай ще ни засмучат рутината, сериалите, поликлиниките.Трябва да се отървем от самотата.Има ли нещо лошо да се срещаме не трима, а шестима?

ИНА. Разбира се, че няма нищо лошо, обаче...

МАЯ. За да стигнем дотам, трябва да се действа. Не бива да се пренебрегва вечният стремеж на жените- да се харесват на мъжете.

ИНА. С други думи, имаш намерение, да тръгнеш на лов за мъже. Обаче това, най- малкото, е неприлично.

МАЯ. Живеем в XXI век.Понятието приличие много отдавна е забравено. От друга страна, ние, просто нямаме друг изход. Днес мъжете бягат, като дявол от тамян, от познанство с нас, жените.Страхуват се, да не бъдат обвинени в сексуално насилие.

ИНА. Мила моя, струва ми се, че ако ти подадеш подобно оплакване, няма кой да ти хване вярата.

ЛАРИСА. Мая има право. Ако те си намират основания, да не ни похищават, то се налага ние да им посегнем.

ИНА. Аз няма как да разбера жените, хукнали да си свалят мъже. Чувството за собствено достойнство трябва да се пази.

МАЯ. Ние нямаме намерение да „сваляме” мъже. Просто ще им предоставим известна възможност, да ни похитят.

ИНА. Всички те, чакат с нетърпение, да им дадете знак. Иначе не биха се решили.

МАЯ. Ина, не бой се, ще спазваме правилата на играта. Ще ползваме единствено привичните си женски средства: ще хвърлим мрежите, ще заложим капани и примамки... Дребосъците ще пуснем на воля, едрите- в тигана!

ИНА. Значи, все пак, сами ще тръгнете на лов.

МАЯ. Друг начин няма. Без усилия, няма да клъвне дори една рибка в тихия вир, камо ли мъж, в гъсталака на живота.

ИНА. Лара, прибери коняка, щото така сте се насмукали, че не се чувате какво говорите. Срам ме е за вас.

МАЯ. Ние обаче те разбираме. Учителките- цял живот възпитават някого. Но ние вече сме изкласили.

ИНА. Да възпитавам? Аз, тебе? Нямам такива намерения. Абсолютно безполезно.

МАЯ. Чудесно! Да ти кажа ли, защо се дърлиш? Щото мислиш също като нас, но се правиш на света вода ненапита. Ние просто не крием какво мислим.

ИНА. Винаги съм знаела, че си била жена с богато минало, но съм те имала за порядъчен човек. Съжалявам, че съм се лъгала.

МАЯ. Може да съм непорядъчна, но съм жена по природа. А ти, напълно си унищожила жената в себе си, дори и особеностите на пола си. Превърнала си се във выплъщение на най-скупната добродетел. Орлеанската дева

ИНА. Ако за нещо много те обичам, то е защото никога не пропускаш възможността да зарадваш човека с блага дума и да стоплиш душата му.

МАЯ. А ПЪК АЗ ТЕБЕ, ЗАРАДИ УНИКАЛНАТА ТИ СПОСОБНОСТ ДА СЕ ОБИЖДАШ ДО СМЪРТ, БЕЗ ПОВОД.

ИНА. Да си чувала източната пословица: „Когато говориш, думите трябва да звучат, много по- силно от мълчанието”.

МАЯ. Искат ли да млъкна? Няма да стане. Говори ми се и ще говоря! Седнала си тук, грачиш и ни заливаш със скука.

ЛАРИСА. */Опитва се да спре кавгата/* Момичета!...

ИНА. */Към Мая./* Аз просто гледам трезво на живота и не си обърквам главата с нелепи фантазии.

МАЯ. Млъкни! Твоето черногледство ми опъва нервите до крайност.

ИНА. Оптимизмът, още повече в нашата страна, и в нашето време, е мерило за глупост.

МАЯ. Ако не ти се стои с глупачки, събирай си багажа и си върви вкъщи да храниш котката.

ИНА. Бая си изкукуригала, не ти отива на годините.

МАЯ. Затова пък, ти си разцъкана като швейцарски часовник.

ИНА. Край, до гуша ми дойде. */Става, взима си чантата/* Чао! Тук, аз, повече работа нямам.

ЛАРИСА. */Разтревожено/* Чакай! Къде тръгна? Мая! Ина! Добре де, поспорихме, разгорещихме се, хайде сега, да дойдем на себе си. Ина, чакай! */Прегражда и пътя./* Спри се! На тебе говоря!

ИНА. Защо? За да ме закачите на стената да ви показвам времето? Ако се наложи, мога и да

ви тиктакам.

ЛАРИСА. Не говори глупости.

МАЯ. Ами- глупости? Та това са първите разумни думи, които отрони през цялата вечер.

ЛАРИСА. Мая, ти по- добре млъкни! Ина, остави си чантата. Сядайте и двете! Сядайте, отивам да приготвя чая. *//Отива в кухнята./*

Пауза

МАЯ. Ина, искам да ти кажа...Съжалявам...

ИНА. *//Гледа настрани./* Аз също.

МАЯ. Ти ме познаваш... Говоря по- бързо, отколкото мисля.

ИНА. И аз се раздрънках повече, отколкото беше нужно.

Влиза Лариса

ЛАРИСА. *//Вдига си чашията./* Искам да вдигна нашия традиционен тост.

МАЯ. Кой по- точно? Те, нашите, са много.

ЛАРИСА. Наздраве! И да забравим лошото.

ИНА. Точно това искахме да предложим и ние.

Жените пият.

ЛАРИСА. Е, какво,помните ли още защо се сдърпахме?

ИНА. Че кога сме се сдърпали?

ЛАРИСА. Чудесно!И така, ще си търсим ли мъже или не?

ИНА. Момичета, я се погледнете в огледалото и си седнете на задниците. Изпуснали сме вече влака.

МАЯ. Колкото по- късно се омъжим, толкова по- малко време ще остане да съжаляваме за това.

ЛАРИСА. Ина,щом не искаш, няма да те насилваме.

МАЯ. Винаги си била умна, а умните, най- често са песимисти. Ние с Лара, сме по- семпли - за нас всичко, дето хвърчи, се яде...

ИНА. Странна логика.

МАЯ. Може да е странна. Умният разбира, че е заобиколен от трудности и това му връзва ръцете. На глупака не му пука от нищо, засуква той ръкави и пере през просото, докато не удари десетката.

ЛАРИСА. Ами да ги засучим и ние. С какво ще почнем?

МАЯ. Най- напред да седокараме като хората.

ЛАРИСА. Какво имаш предвид?

МАЯ. Обичайните процедури: фризьор, масаж, маски, кремове, макияж...

ЛАРИСА. Солено ще ни излезе.

МАЯ. Ще подходим икономично. Аз ще ти правя маникюра, а ти на мен- масажа.

ЛАРИСА. Така става.

МАЯ. Би било добре, сутрин да играем аеробика.

ЛАРИСА. Без мене!

МАЯ. И аз не искам да се моря.Но ще се наложи, поне два месеца, докато не се омъжим.После може и да спрем.

ЛАРИСА. *//Отива пред огледалото./* Кожата ми и тя вече е увиснала...Спомняте ли си, каква красавица бях?

МАЯ. Ти и сега още ставаш.

ЛАРИСА. Точно така- ставам. За какво ставам, като то, нищо не остана? Днес мнозина опитват с лифтинг, но се страхувам да не ме загрозят допълнително. На всичко отгоре ти одират и кожата- петдесет- сто хиляди.

МАЯ. А за петстотин, навита ли си?

ЛАРИСА. Ако имах толкова пари, още тази вечер, щяхте да ми тропате на сватбата...

МАЯ. */И тя се разглежда в огледалото/* Да-а. Май ще се наложи капитален ремонт. Най-малкото- козметичен.

ЛАРИСА. На тая възраст и така хващаш окото.

МАЯ. Да изглеждаш добре за възрастта си, не е кой знае какъв фокус. На мен ми се иска, да съм просто красива. */Продължава да се гледа пред огледалото./* Така, като се гледам, не ми е нужно много- да си поосвежа и подмладя лицето... и шията, да си прибера малко корема, да си постегна бедрата... Ако поизправа и гърба, няма да имам грешка.

ИНА. С една дума- иска ти се, да се върнеш на трийсет. Но чудеса не стават...

МАЯ. Стават те, стават, стига само да повярваш в тях. */Продължава да се оглежда/* Как мислите- върви ли ми този цвят на косата? Толкова пъти си сменях боята, че вече не помня, каква бях в оригинал- блондинка или брюнетка.

ИНА. Просто си побеляла.

МАЯ. Нищо подобно. Откъде ти хрумна?

ИНА. Миналата година, когато те навестих в болницата, косата ти беше съвсем побеляла.

МАЯ. Глупости. Така се бях боядисала- бяла. Много ми отиваше.

ИНА. Ако толкова ти отива бяло, спри да се харчиш за боя.

ЛАРИСА. */Пред огледалото./* И аз ще си подменя цвета. Светлите коси подмладяват.

ИНА. Както разбирам, мислите ви се въртят единствено около амбицията, да се харесате, колкото може повече, на мъжете.

МАЯ. Само това желание задължава жената да се поддържа постоянно във форма.

ИНА. А къде, ще си търсите кавалери, на вашите години?

ЛАРИСА. Че малко ли са разведените? Или вдовците?

ИНА. А-а,...да! Точно те, ще се изтрепят за вас. Мъжете на нашата възраст, търсят не връстнички, а по- млади мацки.

ЛАРИСА. */Към Ина, тревожно./* Искаш да кажеш, че мъжете, на които можем да разчитаме, трябва да бъдат, десетина- петнайсет години, по- възрастни от нас?

ИНА. Най- малко.

МАЯ. Такъв дъртак, може ли, все още, да определяме като мъж?

ИНА. Ами щом ние, още наричаме себе си жени, то няма никакви причини, той пък, да не бъде определян като мъж.

МАЯ. Жената, независимо от възрастта си, е винаги жена. Докато мъжът... сами се досещате.

ИНА. Дори и да е така, трудно ще го намерите. За зла участ, животът на мъжете е винаги по- кратък от нашия.

МАЯ. */Бодро./* Не е беда. Ще се справим. Нужно е само да си повярваме.

ИНА. Знаеш, колко ти вярвам. Не по-малко, вярвам и на Лара. И все пак, любопитна съм, къде по- конкретно, ще тръгнете да ги търсите?

МАЯ. Как къде? Където си искаме?

ИНА. Какво значи „където си искаме“? Ще тръгнете на танци? Ще се присламчват крадешком до играчите на карти... Или пък ще надзъртате в кварталните капанчета- дали не е останало някое свободно място до пийващите набори?

МАЯ. Защо пък точно в капанчета? Можем да се запознаваме и в театъра.

ИНА. Че кой мъж, на тази възраст, ходи на театър, на всичко отгоре и сам? Или пък ще тръгнеш между редовете да питаш:”Господа, има ли, сред вас, някой самотен мъж? И ако има такъв, желае ли той, да се запознае с мен?”

ЛАРИСА. Не са малко пенсионерите, които обичат да седат на пейки в междублоковите градинки. Можеш да се приближиш, да приседнеш, да завържеш разговор...

ИНА. Ако не е забравил да си вземе слуховия апарат. Мила моя, ако чакаш да го срещнеш, седнал на пейчица, опрял се на бастунче, то какво ще правиш с такъв здрав юнак? А и къде ще видиш днес мъж, седнал на пейчица... Отдавна ги няма там.

ЛАРИСА. А къде са сега, според теб?

ИНА. Там, където можеш да откриеш и жените- пред телевизора. Всеки- у тях си. Проблемът е повече в това, не само да откриеш човека, ами и да го харесаш.

МАЯ. Сърдечните радости бяха важни докато бяхме млади. Сега вече разбрахме, че може да се живее с всеки мъж. В края на краищата, разликата помежду им, е незначителна.

ИНА. Защо да се омъжваш за този, с когото можеш да живееш. Омъжи се за този, без когото не можеш да живееш.

ЛАРИСА. Ти си човек- идеалист. На практика трябва да вземеш този, когото си намерила..

МАЯ. Кой ти пречи да се омъжиш, и да продължиш да си търсиш подходящия.

ИНА. Лично аз, не съм способна, да се обеся на врата на всеки срещнат.

ЛАРИСА. При всички случаи е по- добре, да се обесиш на нечий врат, отколкото да стигнеш дотам, да се обесиш другаде.

МАЯ. Не разбирам, Ина, защо правиш проблем, от едно най- обикновено запознанство. Преди, беше без значение, как точно се запознавахме и всичко приключваше както се полага. А сега сме натрупали вече и бая опит.

ЛАРИСА. */Колелливо/* Опит имаме, но обикновено го натрупваме, когато вече е станало късно.

ИНА. */Към Мая/* Интересно ми е, кога си имала, леки, непринудени, запознанства?

МАЯ. Ами...когато следвах... В института...

ИНА. В такъв случай трябва да се вредиш за портиерка в студентско общежитие. Заплюваш си някой студент и си го гепваш.

МАЯ. Ако човек реши да те слуша, му остава един единствен вариант-да нахлузи мини-жуп и да се пусне на магистралата.

ИНА. По- скоро в старческия дом.

ЛАРИСА. Нямаме късмет с възрастта: за магистралата ни е късно, за старческия дом- рано.

МАЯ. Какво да се прави? Може ли да сложиш обява на всеки стълб: „Искам да се омъжа.”

ИНА. Чакайте, чакайте...Това е идея!

ЛАРИСА. Какво говориш?

ИНА. В края на краищата може и да сте прави. Щом сте решили да си промените съдбата- действайте. Както е казал Балзак:„този, който търси милиони, рядко ги намира, но пък, който не ги търси- не ги намира никога”. Така че, вие си търсете своите милиони, пък аз ще ви

помогна.

МАЯ. Да не би Балзак да е търсил милиони по обява?

ИНА. Не, не е в това идеята.

ЛАРИСА. Да не предлагаш сериозно да окачаме обяви по уличните стълбове?

ИНА. Защо по стълбовете? Нали сме в крачка с времето- днес разполагаме с Интернет.

ЛАРИСА. Интернет? Не разбирам, защо трябва да опираме до него?

ИНА. Не се притеснявайте, всичко ще направя вместо вас. Ще поместя обявите, ще потърся кандидатите, ще започна с тях кореспонденция. За вас ще остане само да отидете на срещата и да ги очаровате.

ЛАРИСА. Мислиш ли, че на тази възраст има и такива, дето са на ти с Интернета?

ИНА. Естествено. Ако не те самите, то техните деца или внуци, които отдавна търсят начин, да се отърват от бащите или дядоците си.

МАЯ. */Към Ина./* Добре тогава, щом е така, дайте да опитаме. Само че ти подбирай кандидатите не по своя, а по нашият вкус. Аз държа, на първо място, мъжът да е мъж и второ...

ИНА. */Прекъсва я./* Не се безпокой, знам ти вкуса. На първо място- любовните радости.

МАЯ. А бе не е съвсем така...но без това- няма как... нали разбираш...

ЛАРИСА. Тази идея, мен, някак не ме грее. На доверие не си купувам дори прахосмукачка. Каквото и да става, аз трябва да опипам всяка вещ с ръка.

МАЯ. Ти, най- напред я намери тази вещ, и чак след това, си я опипвай, колкото ти душа иска.

ЛАРИСА. От хора, по обяви, мене ме е страх. Наоколо бъка от алкохолици, далавераджии, мутри, извратеняци. Най- напред ти свалят звезди от небето, после пристигат, внимателно оглеждат всичко наоколо и те ограбват, до шушка. Преди да поканиш някой подобен вкъщи, трябва да покриеш всичко ценно. И да подсигуриш надеждна охрана.

ИНА. Лара, не се самонавивай. Рискът от запознанства чрез Интернет е точно толкова голям, колкото и в реалния живот. Права си, че светът е пълен с идиоти, но и добрите хора не са малко.

ЛАРИСА. А как ще различиш добрия от мошеника ?

ИНА. Ти да не би да нямаш очи? Освен това, докато не опознаеш добре човека, защо ще го каниш у дома. Първите срещи стават в някое кафене или в парка, там, където има повече хора. Интернет и затова е удобен, че можеш да не обявяваш нито името, нито адреса си. Избери си псевдоним, например Роза, Незабравка или Калина и си пиши с евентуалните кандидати, колкото си щещ, докато не разбереш, имаш ли им доверие, или не.

ЛАРИСА. За тази работа ще разчитам само на теб.

ИНА. Нямах проблем. Нали ти обещах.

ЛАРИСА. И все пак, най- добре е да се омъжиш по любов.

МАЯ. Три пъти се омъжвах по любов, повече подобна глупост няма да направя И теб не те съветвам.

ЛАРИСА. Сигурна ли си?

МАЯ. Абсолютно. Освен това, по- добър край за любовта от бракосъчетанието, все още никой не е измислил.

ЛАРИСА. */Към Ина./* Ами, добре. Тогава съм съгласна.

ИНА. Да се захващаме за работа. */Изважда от чантата си хартия и химикалка./* Какво да пишем в обявите? Мая, почваме с тебе. Диктувай!

МАЯ. Нямам опит в този жанр.

ИНА. Най-важното е да си оригинален. Девет от десетте обяви си приличат като две капки вода. А трябва да експонираш примамката така, че веднага да хване нечие око.

МАЯ. Това как се постига?

ИНА. Не знам... Добре би било, да се започне с нещо весело, шеговито... Няма да постъпвате на работа, я.

МАЯ. Ами, ...добре, ...пиши:..Млада, привлекателна, госпожица..."

ИНА. Браво на теб! Веднага хвана бика за рогата. Когато бъдещият годеник те види, ще реши, че на сгяда е дошла не годеницата, а майка и. Или бабата.

МАЯ. Според теб, какво трябва да напиша? „Дърта брантия търси мъж, с когото съвместно да лекуват своя изострен радикулит“?

ЛАРИСА. Мая, Ина има право. Не си струва в обявата да се изобразяваме, по-красиви и помлади, отколкото сме. Нали, все пак, някога ще ни видят, и всичко ще се разкрие.

МАЯ. Може пък, до сватбата, да не успеят да се усетят.

ЛАРИСА. Ти поне знаеш, че аз винаги казвам истината.

МАЯ. Аз също обичам да казвам истината. Но не цялата, не винаги и не на всички. Първо човек трябва да се омъжи, пък след това нека си казва истината. Така правят всички.

ИНА. Мъчнотията не е в това, да намериш мъжа, а в това да го задържиш.

МАЯ. Добре де, на нас, няма да ни е нужен много задълго.

ИНА. Диктувай тогава, каквото решиш. На мен, в края на краищата ми е все тая.

МАЯ. Пиши! „Младолика привлекателна жена..." Надявам се, срещу „младолика“ да нямаш нищо против?

ИНА. Приема се. После?

МАЯ. */Запъва се./* Може ли малко да помисля?

ИНА. Моля. Лара, хайде тогава ти.

ЛАРИСА. */Стеснително./* Ами, аз не знам...

ИНА. Хайде, не бой се. Със свои думи. Така че мъжът да се интересува.

ЛАРИСА. Какво може да му се иска на мъжа?

МАЯ. На колко години трябва да станеш, та да разбереш какво му се иска на един мъж.

ЛАРИСА. Представи си, понятие нямам.

МАЯ. Ами нали и те искат същото това, което и ние.

ЛАРИСА. Как мислите, трябва ли да се пише за ръста и килограмите? Чувала съм, че мъжът, особено когато вече е на възраст, обича по-сочни женички. Дето си имат всичко.

МАЯ. Аз си имам всичко. Дори в излишък. Мога и да услужа, при нужда.

ЛАРИСА. Другото, което мъжете обичали, е домашния уют.

МАЯ. Като стоварят цялата работа на нас, жените. Освен това обичат да пият, да кривнат встрани, да се сърдят с повод и без повод, да спорят до дупка и какво ли още не.

ЛАРИСА. Но най-много обичат...

ИНА. Стоп! За разлика от вас, на тази тема не съм компетентна, не знам какво обичат, но пък

знам, какво не обичат. Не обичат, например, устатите жени.

МАЯ. Разбрах ти намека. Да се върнем на темата. Лара, диктувай си обявата.

ЛАРИСА. */Бавно подбира думите./* „Спокойна, грижовна домакиня, способна да създаде домашен уют и топлина, желае да се омъжи за шейсетгодишен мъж”. Това е!

ИНА. Много добре. Не е весело и шеговито, но пък е точно. Само дето не бива да има, дори и най- малък намек, за омъжване. Чуют ли, мъжете направо се паникьосват.

ЛАРИСА. Тогава?

ИНА. Ами, нещо от рода на „, желае да се запознае с мъж, с когото да изградят здрави, продължителни взаимоотношения”. Или „, иска да обвърже съдбата си с интересен човек”. Текстът ще подработя допълнително. А как си го представяш ти, този мъж?

ЛАРИСА. Ами представям си го здрав, добър, умен, културен, с добри приходи... Да, и... да си бъде мъж като мъж.

ИНА. Не е лошо. А защо да не добавим още и „млад, висок, красив и зеленоок трезвеник”?

ЛАРИСА. Защо не? Може.

ИНА. Наивно е да си мислим, че този мъж съществува някъде около нас и не само е необвързан, но и едвам- едвам, дочаква своята обява.

МАЯ. Още по- глупаво е да решим, че такъв идеал, ще се полакоми по някоя от нас.

ЛАРИСА. Но поне най- съществените достойнства, той трябва да си носи, по рождение, нали така?

ИНА. Тогава се налага да се омъжиш едновременно за няколко души. Единият да бъде добряк, другият-интелигентен, третият-як, като скала, четвъртият- трезвеник и прочее.

МАЯ. Умните жени никога не се ограничават с един мъж.

ЛАРИСА. Аз пък, напротив, искам един, ама да е задължително хубав.

МАЯ. Аз, също, може би, искам обезпечен мъж, красив живот, ресторанти и луксозни курорти. Тоест, всичко онова, което досега не съм имала в живота. Но тъй като от опит знам, че това няма как да ми се случи, отказвам да се държа като ощипана мома. Ще взема този, който ми се падне.

ЛАРИСА. */Към Ина./* В такъв случай, не споменавай нищо за женитба.

МАЯ. А фотографии трябва ли да се прилагат?

ИНА. Както пожелаеш.

МАЯ. Имам снимка, малко преди сватбата си.

ИНА. Преди коя? Ако е преди последната, то човек все още има някакъв шанс, да те разпознае.

ЛАРИСА. Чакайте, знаете ли какво ми хрумна: Дали няма мъжът да ми изменя?

МАЯ. Ще ти изменя, разбира се. Няма да се държи за полата ти цял живот.

ЛАРИСА. Но това е кошмарно!

МАЯ. Защо да е кошмарно? Аз лично нямам нищо против, когато нечий мъж, изменя на жена си, особено ако и изневерява с мен. Така де, изобщо, ако всички мъже, бяха постоянно верни на жените си, то животът би се превърнал в невероятна скука. С кого, в такъв случай, бихме си въртели романите?

ИНА. */Неочаквано сериозно/* Според теб, да въртиш, както се изразяваш, роман, с чужд мъж, няма нищо лошо, така ли?

МАЯ. Защо не? Какво искаш да кажеш?

ИНА. Нищо особено.

ЛАРИСА. Аз изобщо няма да мога да спя спокойно, ако знам, че моят мъж, не ми е верен.

МАЯ. Ами ти се прави, че не подозираш каквато и да е измяна и ще си спиш спокойно, като ангел небесен.

ИНА. Лара, според мен, да се безпокоиш заради неверността, на въображаемия си съпруг, е донякъде преждевременно.

ЛАРИСА. Нали помните, какво ми се случи. Бях едва на двацет и две, когато се омъжих за мъж, който ме обичаше безумно, за цял живот. После, направо под носа ми, взе, че го отмъкна, някакво си младо курве.

МАЯ. Не винаги онези, които отвлечат мъжете, са курвета. Аз също отвлях своя втори мъж, от третата му жена, но надявам се, вие не ме вземате за курве.

ЛАРИСА. Само след два месеца, той се върна, но аз, глупачката, не го приех. За да се докарам до там, да пиша днес обяви. Нямам никакво желание, да се подлагам пак на мъжка изневяра.

ИНА. Напрасно се вълнуваш. С възрастта, този мъжки недостатък отшумява.

ЛАРИСА. Сигурна ли си?

ИНА. Разбира се. Те стават...по- мъдри.

ЛАРИСА. То,... като се замисли човек, бракът за мъжете е къде- къде по- нужен, отколкото за нас, жените. Готвим им, перем ги, тъпчим ги с лекарства и им осигуряваме всичките други трийсет и три удоволствия А мъжете на нас, що ни са?

МАЯ. Ами, заради същите, тези, други трийсет и три удоволствия.

ЛАРИСА. Дано ги дочакаме.

МАЯ. Дойде ми на акъла: не може ли да минем само с една, единствена обява? На нея могат да клъвнат двацетина души. И за трите ни ще има, и ще останат.

ИНА. За двете. Съгласих се да помогна, но във вашите игри, се разбрахме, че ме няма..

МАЯ. Още по- добре. С Лара ще имаме по- широк избор.

ЛАРИСА. Според мен, ние с Мая, не бива да се възползваме от една и съща обява. Прекалено сме различни.

ИНА. */Премисля и взема решение./* Вижте какво- няма да пускам никаква обява.

ЛАРИСА. */Изплашено./* Не искаш да ни помогнеш?

ИНА. Реших, преди всичко, да прегледам обявите на мъжете. В Интернет те са сигурно хиляди. Ще подбера подходящите кандидати, ще завържа кореспонденция, ще проверя що за хора са и ще ви ги поднеса на тепсия.

ЛАРИСА. Ти нямаш цена. Винаги съм го знаела.

МАЯ. А дотогава аз ще се опитам да действам самостоятелно. Нещо против?

ИНА. Ни най- малко. Имаш ли идея?

МАЯ. Братовчедка ми отдавна премира, да ме запознава с някакъв вдовец.

ИНА. Ха, дано!

ЛАРИСА. */Смутено./* Аз също имам идея.

МАЯ. Не думай! Ще ни кажеш ли?

ЛАРИСА. В парка до нас, всяка сутрин пенсионерите бягат за здраве. Абе, не че толкова младеят, но не са още за изхвърляне и имат спортен вид.

ИНА. Е, и какво от това?

ЛАРИСА. */Смутено./* Ами, мисля и аз да си купя един по- ярък анцуг...цветни маратонки... да хукна и аз по здравната пътека... да си набележа някой по- симпатичен физкультурник...

МАЯ. И да хукнеш да го гониш, така ли?

ЛАРИСА. Защо не?

МАЯ. Още не съм я докарала до там, посред бял ден, да хукна, да тичам след мъже. Свикнала съм, те да бягат след мен.

ЛАРИСА. */Обидено./* Дошло е време, на твоята възраст, да се откажеш от някои привички.

МАЯ. Какво ми е на възрастта?

ЛАРИСА. Прекрасно знаеш.

МАЯ. Аз нямам възраст.

ИНА. Не се карайте. Ще побегнем след тях заедно- и трите. Който бяга най- бързо, печели.

ЛАРИСА. Аз говоря сериозно.

МАЯ. Бягай си сама. Аз съм пас.

ЛАРИСА. Да съм те канила? Макар, че няма да ти е излишно, да свалиш някой- друг килограм.

ИНА. Ти бягай пред него, но не бързай много, все пак, нали трябва да те настигне..

МАЯ. Ти не бери грижа за нея. Да бяга бързо, тя и да иска, вече не може.

ЛАРИСА. Може и да се смеете, но аз всичко съм изчислила. Няма защо да се тича. Трябва само да се стъпи на пътечката и да се чака. Щом се зададе, правиш две- три крачки, падаш и се жалваш, че си изкълчила крак. Той ти предлага помощта си,... води те вкъщи...черпиш го с чай...По- нататък... всичко зависи от обстоятелствата...

МАЯ. Но още първата вечер, да стигнеш до края, , не те съветвам.

ЛАРИСА. Ти мен, за кого ме вземаш?

МАЯ. Почерпи го не с чай, а с твоя специалитет- костур в сметана. Печелиш го завинаги.

ИНА. Остава само да го оскубеш,... това... петленцето... де и да си го пхнеш в тенджерката. Чудесно си го намислила. Стискам ти палци.*/Поглежда си часовника./* А сега е време, да си тръгваме. Следващата ни среща у кого е?

ЛАРИСА. Ред е на Мая.

ИНА. Значи менюто пак ще бъде- сандвичи с копърка.

МАЯ. Пак камък в моята градина. Представи си, сандвичите ми, не ги бивало. Знаеш какво е казал Сенека, нали? „Трябва да се яде, за да се живее, а не да се живее, за да се яде”.

ИНА. Уж била непретенциозна дама, а ни цитира Сенека.

МАЯ. Работата е там, че третият ми мъж...

ИНА. ...е бил специалист по антична литература. Нагълтала си се от него. Всичко знаем - сто пъти сме го чули. Фукаш се с него, сякаш ти си го учила на латински.

МАЯ. Да, гордея се с него, да ви кажа ли защо? Той беше единственият мъжкар, който успя сам да ме зареже. Останалите зарязвах аз.

ИНА. Причината не е в неговата мъжественост, а в твоите сандвичи. Именно защото искам да ям, а не да умра от отравяне, предлагам да се срещнем у нас.

ЛАРИСА. Най- добре е, пак при мене. Аз обичам да готвя. Ще измисля нещо много специално..

МАЯ. Съгласна съм. В такъв случай - конякът - от мене.

ИНА. */Към Лариса./* Значи пак у вас.

ЛАРИСА. Кога?

ИНА. Когато ви намеря, поне един, подходящ кандидат.

ЛАРИСА. Колко време ще ти трябва?

ИНА. Ами, докато преровя Интернет, докато ви подбера двама плейбои, докато завържа кореспонденция, докато ги проверя подробно...Горе- долу три- четири седмици.

МАЯ. Толкова дълго?

ИНА. Бързината е нужна, ако ловиш бълхи, не ако ще хващаш мъже.

ЛАРИСА. Права е.

ИНА. А засега действайте самостоятелно: Лара- в парка, Мая с нейния вдовец.

МАЯ. Той още не е мой.

ИНА. Ти ще го плениш, не се съмнявам.

ЛАРИСА. Значи, среща- след три седмици. Разбрахме ли се?

МАЯ. Разбрахме се./*Вдига си чашата.*/ На добър час!

КРАЙ НА ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

ВТОРА СЦЕНА

Същата стая в дома на Лариса. Лариса е облечена с анцуг и е седнала на масата така, че се вижда само до кръста. Ина прибира от масата прибори и домакински аксесоари./

ИНА. Да ти донеса ли чай?

ЛАРИСА. Не искам да те затруднявам. Малко ли грижи ти създавам?

ИНА. Ами, грижи- чашка чай. Водата е кипнала, само ще наляя. Зелен или черен ?

ЛАРИСА. Зелен. Запарката е на долния рафт.

ИНА. Знам.

/Ина излиза и скоро се връща като носи горещия чай./

ЛАРИСА. Благодаря.

ИНА. Искаш ли нещо сладко?

ЛАРИСА. */Виновно/* То няма. Този път не успях.

ИНА. Аз донесох. Знам, че си падаш по нещо сладичко.

ЛАРИСА. Много си мила. Всичко помниш.

Ина изважда от донесената кутия петифури и ги нарежда в поднос. Появява се вихрено Мая, силно възбудена./

МАЯ. Здравейте!

ИНА. Здравей!

ЛАРИСА. Как си?

МАЯ. Можете ли да си представите?

ИНА. Какво да си представим? Какво се е случило?

МАЯ. Някакъв млад пишлигар, току- що, в автобуса, ми отстъпи мястото си. Щях да се пръсна от яд- взема ме за някаква бабичка.

ЛАРИСА. Ти, естествено, не се възползва, да седнеш.

МАЯ. Седнах, разбира се. Няма да вися права, като някоя будала, още повече, че краката, вече не ме държат.

ИНА. Убедена съм, че той ти е отстъпил място, не като млад човек на възрастна жена, а като галантен кавалер на чаровна дама.

МАЯ. И аз така реших. Затова седнах.

ИНА. */Ехидно./* А не те ли покани на вечеря?

МАЯ. */Парира я./* Покани ме, но аз му отговорих, че имам една скучаеща приятелка, която е само три години по- стара от мене и му дадох телефона ти.

ИНА. Как така реши, че съм по- стара?

МАЯ. Защото младият човек, ще ти гледа не паспорта, а лицето.

По време на диалога им Лариса се отдръпва от масата и Мая забелязва, че кракът на Лариса е бинтован от стъпалото до коляното.

Боже мой, какво ти е на крака?

ЛАРИСА. Ами...нищо особено.

МАЯ. Гипсирана ли си?

ЛАРИСА. Не, сложиха ми шина.

МАЯ. Къде пострада така?

ЛАРИСА. */Измества темата./* Извинявай, но този път, нищо не можах да приготвя. Затова пък Ина е донесла сладкиши. Ще пиеш ли чай?

МАЯ. Няма да откажа.

ЛАРИСА. Ина, донеси, ако обичаш.

Ина слага на масата още една чаша и налива чай.

МАЯ. */Към Лариса./* От кога си така?

ЛАРИСА. От една седмица.

МАЯ. Защо не позвъни?

ЛАРИСА. Какво? Да проглуша целия свят? От това не се умира.

МАЯ. Веднага щях да дойда, да ти помогна.

ЛАРИСА. Не исках да те тревожа. Нали си заета в театъра.

МАЯ. Точно сега, случайно, съм без работа. Скарахме се с режисьора. Имаше наглостта да ми предложи в новата пиеса ролята на майка, но аз му заявих, че по- скоро ще се гръмна, или ще напусна театъра, отколкото да играя жена по- стара от четиридесет години.

ЛАРИСА. Bravo! Винаги знаеш как да се защитиш.

МАЯ. Как се оправяш на един крак?

ЛАРИСА. Ина идваше всеки ден и ми помагаше.

МАЯ. А дъщеря ти?

ЛАРИСА. О-о-о! Знаеш колко е заета. Мъж, деца, работа...

МАЯ. Как пострада?

ИНА. Кажете Лариса, няма нищо срамно...

ЛАРИСА. */Неохотно./* Случи се в парка. Нали се каних, да се запозная с някакъв мъж...

МАЯ. Е, и?

ЛАРИСА. Ами, купих си анцуг, маратонки, излязох сутринта в градината, заех позиция на пътеката и чакам. Гледам, някой тича, идва към мен. И не е сам, а с още двама. И тогава, аз също, уж тръгвам да бягам, правя няколко крачки, превивам крак и падам.

МАЯ. А те?

ЛАРИСА. А те, един зад друг, без да им пука, бягат напред и подминават Поне един от тях, да беше подал ръка, да попита какво ми е, как така тази жена е паднала на пътеката? Ама не! Лежа аз и си мисля- как сега, да се дотъртя до вкъщи?

МАЯ. Ама ти, не на ужким, а наистина си изкълчила крака си, така ли?

ЛАРИСА. Естествено. Знаеш, че не мога да се преструвам.

МАЯ. Аха. И дълго ли лежа така?

ЛАРИСА. Доста. След малко минава край мене, някакъв тип с пиянска физиономия. И макар, че ми беше неприятен, нямаше как, пренебрегнах приличието и го помолих за помощ.

МАЯ. А той?

ЛАРИСА. Прати.

МАЯ. Откъде?

ЛАРИСА. Прати ме за зелен хайвер...

МАЯ. Идиот. После?

ЛАРИСА. Вече бях загубила всякаква надежда, когато съвсем неочаквано, до мен се спря един много симпатичен мъж. Какво се е случило?- пита, подава ми ръка, повдига ме внимателно, предлага ми да се опра на рамото му и ме доведе, да не кажа, домъкна ме, вкъщи. Можеш ли да си представиш, вече сме у дома, а той, не само не бърза да ме изостави, ами внимателно ме полага да си легна на леглото, незабавно повика доктор и чак тогава се сбогува.

МАЯ. Е, това се казва мъж! Чаровен ли беше?

ЛАРИСА. Изключително! Вежлив, внимателен, интелигентен. Оказа се, че живее в съседен блок. А на другия ден, отново дойде да ме види.

МАЯ. */Радостно./* Браво! Значи не си страдала нахалос. Радвам се за тебе!

ЛАРИСА. */С въздишка./* Дойде, но този път заедно с жена си. Също много приятна дама. При това съвсем, ама съвсем млада. По- млада и от мен- с цяла половин година.

МАЯ. */След пауза./* Така е, мъже, без недостатъци, трудно се намират.

ЛАРИСА. Мая, а ти срещна ли се с твоя вдовец?

МАЯ. */Свива рамене./* Срещнах го.

ИНА. Тя не само го е срещнала, но вероятно е сколасала, доста умело, и да го ожени за себе си.

МАЯ. Няма нищо смешно.

ЛАРИСА. Ти защо мълча досега? Хайде, разказвай, де! Ама с подробности..

ИНА. Къде се срещнахте? В някой ресторант ли?

МАЯ. Ами...

ЛАРИСА. А къде?

МАЯ. Вчера у сестра ми. Беше приготвила маса и беше излязла, да ни създаде атмосфера за по- интимен купон.

ЛАРИСА. Е и?

МАЯ. Какво, „е и“?

ЛАРИСА. Стана ли „интимен“? Купонът?...

МАЯ. И още как.

ЛАРИСА. Ами, хайде, разказвай, де! С клещи ли, да ти вадя думите от устата?.

ИНА. Как изглежда? Хваща ли окото?

МАЯ. Горел- долу. Нещо средно между мопс и хлебарка.

ИНА. Нали обеща да не бъдеш капризна.

МАЯ. Помня. Затова си стоях мирно и кротко.

ЛАРИСА. Ина, не я прекъсвай. */Към Мая./* Разказвай.

МАЯ. Какво да разказвам...? Поседяхме, поседяхме, после той казва: „Виждам аз, че не сте на осемнайсет, не сте на трийсет и пет, дори не сте и на петдесет и три...”

ЛАРИСА. Ох, кучият му син. А ти?

МАЯ. Аз мълча.

ЛАРИСА. А той?

МАЯ. А той продължава: „Но, в края на краищата, за мен, в случая, възрастта, не е най-важното. Ние с вас сме хора на години, за нас, епохата на романтизма отдавна е отминала.

Сега ни интересуват къде- къде по- сериозни неща”. „И какво, например- питам го аз- ви интересува най- много в жената?” А той- „мен- кай- в жената ме интересува всичко: и апартамента, и заплатата, и вилата, и какъв модел автомобил притежава и с какви скъпоценности разполага...”

ЛАРИСА. А ти?

МАЯ. Аз какво? Апартамент- викам му- нямам, вила и кола- също, заплата имам, макар и не всеки месец, но пенсия получавам.Що се отнася до скъпоценностите, собственичка съм на три златни венчални пръстена от предишните бракове, а ще се сдобия и с четвърти, когато ме отведете до олтара.

ИНА. Браво! Добре си го подредила! А той?

МАЯ. Той, какво...? „Честно казано- имате доста скромно имущество”. Аз му се облеших: „ разполагам, викам, с други съкровища.” Той веднага взе да пита какви, по- точно, били аджеба, тия съкровища? „ Преди всичко- душата ми е богата.”- А освен нея?”- „Освен нея- имам очи, рамене, цици, и още нещо, по- точно онова, до което вие никога няма да получите достъп.”

ЛАРИСА. Ха, така! А той?

МАЯ. Пак напират: „Всичко това, вика, си го кътат и другите жени. А пък аз: „ ами опитайте да се доберете до него, у другите жени. Ако не сте забравили отдавна, на кое място на жената се намира...”

ЛАРИСА. Ама и ти, не си поплюваш.

ИНА. Сестра ти, и тя, какво говедо ти предлага...

МАЯ. Не ме подсецай. Тоя тип, голяма свиня се оказва.

ИНА. Дива свиня.

ЛАРИСА. А после? Какво стана после?

МАЯ. След информацията за моето материално положение, той помръкна и изръмжа през зъби: „Мислих, че сте много по- млада”. „ Аз пък обратно- представях си ви точно такъв, какъвто сте сега пред мен- дърт и сплескан”. Той се обиди:”Ако си мислите, че все още сте като бухнал, пресен козунак, съм длъжен да заявя, че сте бая червясала...” „Щом е така- викам- защо през цялото време се нахвърляхте да ме мачкате и поваляте ?

ИНА. *Подсмивва се.* /Та ти спестяваш най- любопитното. Успя ли да те повали?

МАЯ. Естествено. Но аз не му се давах.

ИНА. Не може да бъде.

МАЯ. Кое не може да бъде? Че не му се давах, или че искаше да ме повали?

ИНА. И едното и другото.

МАЯ. Смей се, колкото щеш, но така си беше.

ИНА. Жената трябва да се държи с мъжа като кулата в Пиза: струва ти се, че аха- аха, и ще падне, но не пада.

ЛАРИСА. Добре де, после какво стана? Той какво ти отговори?

МАЯ. Повалях ви-вика- за да се убедите, че още съм мъж и половина. А пък аз викам- „затова ли нищо не стана?”

ЛАРИСА. Натри му нос- браво на тебе!

МАЯ. „Какъв мъж сте вие?- продължавам аз. „Истинският мъж трябва да притежава три метала:злато в джоба, сребро по слепоочията и желязо... желязо там, където у вас, отдавна е изчезнало”

ЛАРИСА. А той?

МАЯ. Той се обиди още повече и съска: „Не забравяйте, че имам предвид и други кандидатури, така че мога да избирам.” Хвърлям му аз един убийствен поглед и му заявявам: „Ако, в мое присъствие, имате желание да търсите още някого, то за мен, вие повече не съществувате.”

ИНА. */Нетърпеливо/* Не ни разказвай, дума по дума, целия разговор. Казвай направо- как свърши тая история?

МАЯ. После пита: „Къде живеете?” А аз небрежно: „Далече от вас. В другия край на града.”- „Но вие не знаете, къде живея аз.” Аз- още по- спокойно- „защо ми е да знам?”

ИНА. Bravo! И?

МАЯ. Защо, по- конкретно, ви интересува, къде живея? Искате да ме изпратите? А той- „защо не?”- „Ами,- казвам,- аз съм съгласна. Но не по далеч от външната врата”.

ИНА. Наистина ли си станала толкова непристъпна?

МАЯ. Хайде сега пък ти... Вече бях наясно, че целта му е не толкова да ме съблазни, колкото да огледа и пресметне стойността на дома ми.

ЛАРИСА. Добре, де... И после?

МАЯ. Това е всичко.

ЛАРИСА. В какъв смисъл „всичко”?

МАЯ. В смисъл, че всичко е наред.

ЛАРИСА. Това всичко ли беше, или всичко беше наред?

МАЯ. Аз всичко ви разказах, а то беше, както си му е реда. */Опитва се да стане, но веднага сяда отново, държейки се за кръста./* Ох, ще ме скъса този кръст!

ЛАРИСА. Много ли боли?

МАЯ. Нищо ми няма. До сватбата ще се оправи. */Масажира си кръста./* Чувствам се превъзходно. Ина, сега е твой ред- разказвай. Намери ли ни евентуални кандидати?

ИНА. Представи си, намерих.

МАЯ. Колко?

ИНА. Засега един сигурен и още двама подходящи.

МАЯ. Бива ли го?

ИНА. Вдовец. Ако съдя по писмата, мъж и половина. Жадува за домашен уют. Предопределила съм го за Лара.

МАЯ. Това означава ли, че у мен не е уютно?

ИНА. Когато почнахме да си пишем, имах предвид Лара. Разказвах, колко е спокойна и дружелюбна, колко съм стеснителна и какво чудесна пълнена кокошка умея да готвя... „Аз”- в смисъл- Лара.

МАЯ. Ако се наложи, и аз мога да сготвя кокошка. Срещу нас откриха, много добре снабден, кулинарен магазин.

ИНА. В края на краищата, мога и да ви разменя. Никъде в писмата не съм споменавала имена.

ЛАРИСА. Мая, ако искаш, задръж си го ти. Аз мога и да почакам.

МАЯ. А-а, не! Мен чужд мъж не ми трябва. Аз също мога да изчакам. Няколко дни.

ЛАРИСА. Той има ли сериозни намерения?

ИНА. Съвсем сериозни и много конкретни. */Гледа си часовника./* Ей сега ще позвъни. Определих му час, когато сме и трите заедно.

ЛАРИСА. */Изплашено./* Защо си предоставила телефона ми, на чужд човек?

ИНА. Не бой се, проверих го. Той е известна личност, има го и в Интернет. Виден учен, има куп печатни издания.

ЛАРИСА. Учен!? Какво ще правя аз с толкова учен мъж?

МАЯ. Съвсем същото, което и с другите мъже.

ИНА. Мая имаше предвид, че ще го храниш. Да ядат вкуснотии обичат всички, дори и учените.

ЛАРИСА. И той сега ще се обади?

ИНА. Всяка минута.

ЛАРИСА. */Паникьосана./* Ох, момичета, дайте ми огледало!

ИНА. Защо ти е огледало?

ЛАРИСА. Да си оправя физиономията.

МАЯ. Я по-спокойно. Няма кой да ти дойде на гости, само ще позвънят по телефона.

ЛАРИСА. Аз да се среща... Мая, донеси ми четката. Тя е до ваната.

МАЯ. */Иска да стане от стола,но изохква от болка./* Ох!

ИНА. Какво, пак ли се схвана?

МАЯ. Сега ще ми мине. */Застива на стола./*

ЛАРИСА. Как се чувстваш сега?

МАЯ. Отлично! Само дето не мога нито да стана, нито да седна, нито да мръдна встрани.

ЛАРИСА. Лягай на дивана, да те намачкам.

МАЯ. И да легна не мога. Пък и дивана е доста далече.

ИНА. Да ти помогна? Две крачки са.

МАЯ. */Изправила се е, не може да мръдне./* Не, сега съм като бронзова статуя. Но устните си, все пак, още мога да мърдам. Така че, хайде нататък. Ина, кога ще намериш човек и за мене?

ЛАРИСА. Впрочем, моят, защо още се бави, та не се обажда?

МАЯ. Ще позвъни, къде ще се дене? Той има и стимул. И аз бих позвънила, на някой, който ми е обещал пълнена кокошка. Имаш ли нещо против болка?

ЛАРИСА. Ина, слънчице, донеси аналгин. Имам в спалнята.

ИНА. Знам.

ЛАРИСА. И сложи още чай.

ИНА. Добре. */Отива в спалнята./*

Телефонът звъни.

ЛАРИСА. */Като зашеметена./* Мая, телефона!

МАЯ. Защо се плашиш? Човек може да помисли, че за първи път виждаш телефон.

ЛАРИСА. Но той звъни!

МАЯ. А, според теб, какво още трябва да прави? Да бели картофи или да свива сърми?

ЛАРИСА. Престани да се зъбиш, вдигни слушалката.

МАЯ. Щом не ти се нравят моите забележки, шегувай се сама, аз ще си гледам сеир отстрани.

Ина влиза стремително и се втурва към телефона,но неочаквано, той спира да звъни.

ЛАРИСА. */С огорчение./* Ето на...*/Към Мая./* Ти защо не вдигна слушалката?

МАЯ. Можех ли да я стигна?

ЛАРИСА. Извинявай, забравих. Опитай се да изпъзиш по пода.

МАЯ. Защо?

ЛАРИСА. Все пак, аз ще ти размърдам ставите. Ина, подай ми, ако обичаш, патериците.

Ина дава на Мая хапче и чаши вода. Мая глътва таблетката и с помощта на Ина, се смъква от стола на пода. Ина подава на Лара патериците. С тях, Лара се приближава до Мая, наглася се някак до нея и почва да я масажира.

МАЯ. По-внимателно! Боли.

ЛАРИСА. Трай сега.

МАЯ. Не страдай, пак ще позвъни. Имай ми доверие- на мен, мъжете, са ми ясни.

ЛАРИСА. Може да позвъни, може и да не позвъни. По-лошото е, че от страх, няма да мога, да си отворя устата.

ИНА. Защо се стесняваш? Ти си хем красива, хем симпатична. От какво се притесняваш?

МАЯ. */Както си лежи на пода./* Лара, ти наистина си красива- само дето ти липсва огън, чар, кокетство. А мъжете точно това обичат. Гледай мен- аз съм като огнена стихия. Затова и ги привличам- като магнит.

ЛАРИСА. Трай сега, огнена стихийо, щото ще те заболи. */Енергично разтрива гръбначните преишлени./*

МАЯ. Ох!

ЛАРИСА. Какво „ох“?

МАЯ. Наистина боли.

ЛАРИСА. Опитай се да станеш.

МАЯ. Не мога.

ЛАРИСА. Стани, като ти казвам!

Мая внимателно се повдига

МАЯ. */С облекчение./* Отпусна ме. Ти, както винаги, ме спасяваш. */Прави няколко крачки насам- натам в стаята, после се опитва да затанцува казачок./* Край! Животът почва отново! */Към Лариса./* Ставай! */Помага на Лара да се надигне и я слага да седне на стола./*

ИНА. Чаят, сигурно е кипнал. */Излиза./*

Телефонът звъни.

ЛАРИСА. */Развълнувано/* Пак звъни!

МАЯ. */Хладнокръвно./* И на мен, нещо подобно, ми се счу.

ЛАРИСА. За втори път.

МАЯ. Съвсем точно регистрирано. Не знаех, че умееш да броиш до две.

ЛАРИСА. Защо се подиграваш?

МАЯ. За да не си омръзна.

ЛАРИСА. Вдигни слушалката!

МАЯ. Потанцувай ми и ще я вдигна.

Лара взема патериците и демонстрира нещо като танц.

МАЯ. Спри! Трети път, няма да има.

Мая взема телефона и го поставя до Лара. Тя изплашено го избутва встрани.

ЛАРИСА. Вдигни слушалката и говори вместо мен. От нас, ти си най-устата.

МАЯ. Не се плаши. Почакай, ще влюча и микрофона, за да чуваме и ние. */Включва микрофона на телефона и му усилва звука./*

ЛАРИСА. Вдигай слушалката!

МАЯ. */Вдига слушалката./* Ало!...

В това време Ина се завръща.

Женски глас

Мамо?

МАЯ. Не, Наташа, аз съм Мая.

Женски глас

Здравейте. Мама в къщи ли е?

МАЯ. Да, разбира се. Ей сега./*Подава слушалката на Лара.*/

ЛАРИСА. /*Радостно.*/ Здравей, дъще!

Женски глас

Как си, мамичко?

ЛАРИСА. /*Бодро.*/ Всичко е наред. Всяка сутрин се разхождам, а довечера Мая ни е поканила на театър. Ти как си? Може би, ще прескочиш някой ден?

ЖЕНСКИ ГЛАС

Би било чудесно, но съм много заета.

ЛАРИСА. /*С отпаднал глас.*/ Разбирам.

ЖЕНСКИ ГЛАС

Мамичко, виж за какво ти звъня: Можеш ли да ме подгрееш с малко парички?

ЛАРИСА. Колко?

ЖЕНСКИ ГЛАС

Как да ти кажа... повечко. Разбираш ли, канена съм на банкет, трябва да съм с нов тоалет. Дай ми, колкото можеш. Да речем, не по- малко от десетина хиляди.

ЛАРИСА. „Не по- малко“? Добре, ще се опитам, да намеря.

ЖЕНСКИ ГЛАС

Благодаря ти, мамичко. Пак ще ти звънна. Целувки.

Разговорът е приключен. Лариса, без да поглежда към приятелките си, оставя слушалката.

Продължителна пауза.

ИНА. Мая, ще пиеш ли чай?

МАЯ. /*Слага ръка на рамото на Лариса.*/ Не се разстройвай, навсякъде е така.

Телефонът звъни отново.

ЛАРИСА. Това е пак тя./ *Вдига слушалката.*/ Наташа?

ПРИЯТЕН МЪЖКИ ГЛАС. Добър ден.

ЛАРИСА. /*Смутено.*/ Добър ден.

МЪЖКИ ГЛАС. . Вие ли сте Стройната Калина?

ЛАРИСА. /*Учудено.*/ Аз?

Ина непрекъснато кима с глава към Лариса.

ЛАРИСА. Аха. Аз съм Калина.

МЪЖКИ ГЛАС. . Най- накрая да чуя гласа ви.

ЛАРИСА. А пък аз- вашият.

МЪЖКИ ГЛАС. Как сте?

ЛАРИСА. Извинявайте, но трябва да си сложа очилата./*Прави знаци на приятелките си, някоя от тях да вземе слушалката и да продължи разговора, но те, също със знаци и отказват.*/

МЪЖКИ ГЛАС. Вие носите очила?

ЛАРИСА. Не, аз не употребявам очила. Само когато говоря по телефон.

МЪЖКИ ГЛАС. Защо?

ЛАРИСА. Защо? Много е трудно да се обясни. Просто много се притеснявам.

МЪЖКИ ГЛАС. А с очила не се ли притеснявате?

ЛАРИСА. С очила също се притеснявам.

МЪЖКИ ГЛАС. Вие, както обикновено, пак се шегувате.

ЛАРИСА. Можете ли да ми позвъните още веднъж, буквално след две минути.

МЪЖКИ ГЛАС. Заети ли сте? Може би позвъних, съвсем не навреме?

ЛАРИСА. Не, не, съвсем навреме. Просто ще ми прегори печеното... Тоест, пълнената кокошка.

МЪЖКИ ГЛАС. Добре, ще позвъня след две минути.

Разговорът приключва.

ЛАРИСА. */Оставя слушалката./* Толкова се притесних... Сигурно ме е взел за пълен идиот.

МАЯ. Не се е излъгал много.

ИНА. Не се бой. От писмата разбрах, че той е по- стеснителен от теб.

МАЯ. Ами в такъв случай, те никога няма да успеят да се разберат. По- смело, Лара! Не напразно казват, че ако се стесняваш от мъжете и деца няма да доживееш..

ЛАРИСА. Късно е да се променям.

Телефонът пак звъни. След известно колебание, Лариса го вдига.

Ало?

МЪЖКИ ГЛАС. Е, как е вашата кокошка?

ЛАРИСА. Каква кокошка? Ох, да... Благодаря, добре е. Тоест... Не изгоря.

МЪЖКИ ГЛАС. Може ли и аз да я вкуся.

ЛАРИСА. Не, точно сега, не. може. Този път, не стана.

МЪЖКИ ГЛАС. Сигурно вината е моя.

ЛАРИСА. Какво говорите... Аз съм си загоря тенджерата...

МЪЖКИ ГЛАС. Много ми е приятно, че вие обичате да готвите, а и от съвременния живот не изоставате: и с компютъра сте на „ти”, и в Интернет се ровите...

ЛАРИСА. */Опитва да се държи небрежно./* Кой днес не е на „ти” с тях...

МЪЖКИ ГЛАС. Какви браузери ползвате?

ЛАРИСА. Моля?

МЪЖКИ ГЛАС. Браузери.

ЛАРИСА. */Мъчи се да отговори нещо свързано./* Аз не употребявам предпазни мерки.

МЪЖКИ ГЛАС. Така ли? Не се ли боите от вируси?

ЛАРИСА. Ако се избягват случайните контакти, вирусите не са страшни.

МЪЖКИ ГЛАС. И все пак, антивирусната програма само помага..

ЛАРИСА. В такива случаи си слагам марлена маска.

МЪЖКИ ГЛАС. Разбрах, че сте остроумна. Още щом почнахме да си чатиме. Откога се каня да ви питам- регистрирахте ли се в Туитър?

ЛАРИСА. Къде?

МЪЖКИ ГЛАС. В Туитър.

ЛАРИСА. */Отново се обърква./* Не, с никого не съм регистрирана./*Закрива с ръка слушалката и изплашено се обръща към Ина./* Нищо не му разбирам. Говори ти, вместо мене!

ИНА. Той говори за компютри, защото също е много стеснителен. Дай му малко

самочувствие.

МЪЖКИ ГЛАС. Ало!

ЛАРИСА. Да, слушам.

МЪЖКИ ГЛАС. Много бих искал да се срещнем с вас.

ЛАРИСА. */Към приятелките си, като закрива с длан слушалката./* Къде ме кани? На среща, или на компютърни курсове?

МЪЖКИ ГЛАС. Ало! Стройна Калина, къде пак изчезнахте?

ЛАРИСА. Тук съм. Наричайте ме просто Калина. Първо-за по- кратко и второ- аз не съм чак толкова стройна...

МАЯ. */Високо шепне на Лариса./* Престани с твоята вечна искреност.

МЪЖКИ ГЛАС. Какво искате да кажете?

ЛАРИСА. */Съвършено объркана./* За кое? */Към Ина, закривайки отново слушалката./* Много те моля, говори ти с него!

ИНА. */Шепне високо./* Ти да не си малолетна. Разговаряй си сама!

МЪЖКИ ГЛАС. Ало! Ало! Връзката постоянно прекъсва. Ще ви набера отново.

Разговорът е приключен. Лариса оставя слушалката

ИНА. Голямо дърво си, Лара. Държиш се като срамежлива ученичка.

МАЯ. Те, учениците, отдавна вече, нямат срам от нищо.

ЛАРИСА. Да говоря с него за браузери и Твитъри не мога. Той, или е ненормален или е някакъв идиот.

ИНА. Той ми изпрати, по електронната поща, своя снимка. Много привлекателен мъж.

ЛАРИСА. И аз мога, от свое име, да му пусна снимка на Елизабет Тейлър.

МАЯ. Признай, че изгуби ума и дума. Много ли се изплаши?

ЛАРИСА. Да, страх ме е. На среща с него, сам самичка, за нищо на света, няма да тръгна. Ами ако е мошеник? Ще дойдеш ли с мен?

МАЯ. Ако продължаваш да се притесняваш, може да се наложи и в леглото да легнем и тримата. Аз, да си призная, нямам нищо против. И народът го е казал-приятел в нужда се познава.

ЛАРИСА. Сама няма да тръгна, ако ще да ме убие.

ИНА. Наистина, що не идете двете? Хем, за Лара, няма да бъде страшно, хем, ако между тях „не пламне искра“, човекът може да си хареса Мая...

Телефонът звъни. Лариса гледа с надежда към Ина. След размяна на изразителни гримаси Ина неохотно вдига слушалката.

МЪЖКИ ГЛАС. Пак съм аз. Чувате ли ме добре?

ИНА. Чудесно! Сякаш сме един до друг.

МЪЖКИ ГЛАС. Сега и аз ви чувам добре. Дори гласът ви се промени. Много ми харесва.

ИНА. А на мене- вашият. */С неочаквано кокетство./* Обаятелен мъжки, кадифен бас-профундо.

МЪЖКИ ГЛАС. Вие, сигурно, обичате музика?

ИНА. Много. А вие?

МЪЖКИ ГЛАС. Аз също. Обикновено си тегля любими мелодии от Интернет, тъй като...

ИНА. */Прекъсва го./* Хайде да се уговорим- да не споменаваме Интернет. Общувате с дама, предложете нещо по- любопитно. */Лариса одобрително кима с глава./*

МЪЖКИ ГЛАС. Имате право. Честно казано, за мен Интернет е единственото спасение от самотата и затова го споменавам ни в клин, ни в ръкав.

ИНА. Ами тогава да поговорим, как заедно да преодолеем самотата.

МЪЖКИ ГЛАС. Искате ли да продължим този разговор, когато се срещнем лично. Приемате ли?

ИНА. На добри хора, не се отказва.

МЪЖКИ ГЛАС. */Зарадвано/* Кога?

ИНА. Да кажем, след седмица.

МЪЖКИ ГЛАС. Защо не по- скоро?

ИНА. Сигурно още не съм съвсем подготвена. Всичко стана така внезапно... Но не звънете повече тук. Аз сама ще ви напиша.

МЪЖКИ ГЛАС. Добре.

ИНА. Обещайте ми, когато се срещнем, да не говорим за компютри и други подобни джиджавки.

МЪЖКИ ГЛАС. Разбрано.

ИНА. И още нещо- нали няма да имате нещо против, ако на срещата дойда с една приятелка?

МЪЖКИ ГЛАС. С приятелка? Защо?

ИНА. Сама, на първата среща, ще се притеснявам...

МЪЖКИ ГЛАС. Разбирам. Елате, с когото искате. Само че, как ще разбера, коя от двете, ще сте вие?

ИНА. Ще трябва да усетите.

МЪЖКИ ГЛАС. Кажете ми, най- сетне, как се казвате?

ИНА. Нали знаете: Стройната Калина.

МЪЖКИ ГЛАС. Как е истинското ви име?

ИНА. Истинското? Прекрасната Непозната.

МЪЖКИ ГЛАС. Много ви отива. Как изглеждате?

ИНА. Изглеждам като жена, която иска да изглежда на петдесет.

МЪЖКИ ГЛАС. Съвсем подходяща възраст.

ИНА. Надявам се, и самата Непозната да не ви разочарова.

МЪЖКИ ГЛАС. Може ли още един въпрос..?

ИНА. Не За днес-стига. Ще ви пиша. *Довиждане./Оставя слушалката./*

МАЯ. Голяма си фурия. Нямах представа, че умееш, така добре, да ласкаеш мъжете.

ИНА. За вас го правя.

ЛАРИСА. Какво ще предприемем нататък?

ИНА. Давам ти една седмица да се вземеш в ръце. В това време ще се договоря с вашия кандидат годеник, ще ви позвъня, и пак ще се съберем тук, час преди уговорената среща. Ще обсъдим детайлите, последни указания и ще полетите към своето щастие.

МАЯ. Ина, не забравяй, и за мен да подбереш, някой по- така...

ИНА. Нали с това съм се захванала. Стига сме си чесали езиците, предстои ви важна среща. */Приготвя се да си тръгне./* След седмица да бъдете съвсем готови!

ТРЕТА СЦЕНА

Минали са няколко дни. Лариса, официално облечена, сменя разни бижута и внимателно ги оглежда в огледалото. Влиза Мая, също празнично облечена.

МАЯ. Здравей!

ЛАРИСА. Здравей!

МАЯ. Много си шик! Не си губила времето напразно. Готова си за сватба. Обърни се настрани! Браво!

ЛАРИСА. Говориш така- за кураж. Я се погледни! Ясно като бял ден- теб ще избере.

МАЯ. Защо мен?

ЛАРИСА. Защото от нас трите, ти си най- красива.

МАЯ. Не съм аз най- красивата. Просто по- добре умея да се пудря и гримирам. Все пак, съм актриса, нали? Навикнала съм на макияж. Мога да се превърна в каквато поискаш: глупавичка блондинка, фатална брюнетка, развратна шатенка... Мога да изглеждам наивна, опитна, темпераментна и студена. Но да изглеждам, като една тънка Калина, стана вече бая трудно.

ЛАРИСА. Как мислиш, тези перли, ще ми отиват ли?

МАЯ. Не, перлите блестят по- добре на тъмно. Освен това, от километър се вижда, че са менте. Нали имаш истински? Те къде са?

ЛАРИСА. /Смутено./Продадох ги.

МАЯ. Сложи си тогава златната брошка. Тя направо ще му прибере акъла.

ЛАРИСА. И нея продадох.

МАЯ. Кога успя? Скоро те гледах с нея.

ЛАРИСА. Разбираш ли, Наташа имаше нужда от пари...

МАЯ. Не ми обяснявай. Виж какво, ще ти дам моето колие, а пък аз ще опитам, да се накича с твоите перли.

ЛАРИСА. Недей така! Притесняваш ме.

МАЯ. Не си го слагай на сърце...Аз ще седя, така да се каже, на резервната скамейка. Дай, да видим, как ще изглеждаме...

Жените си сменят бижутата и се оглеждат в огледалото.

ЛАРИСА. Май добре се получи. Как ти се струва?

МАЯ. Чудесно. В такъв случай, обаче, трябва да сменим и обещите. Вземи ти моите, а твоите, ще сложа аз. Пази ги обаче- с брилянти са.

ЛАРИСА. Знам. Ще ги сменим, преди да тръгнем.

МАЯ. Да не забравиш!

ЛАРИСА. Интересно, дали този мъж е висок, или нисък?

МАЯ. Важно ли е да знаеш?

ЛАРИСА. Разбира се. Ако е нисък, няма защо да слагам обувки с ток.

МАЯ. Пфу, това изобщо не ми мина през главата. Обух си най- красивите. Стискат, затова пък краката ми в тях изглеждат супер. /Любува се на краката си./

ЛАРИСА. Вече пет години, не съм носила обувки на ток. Ще ходя като спъната.

МАЯ. Ще търпиш като мен! Веднъж на пет години, можеш и да се измъчиш. Как мислиш, роклята ми, не е ли доста разтворена? Все пак кожата ми не е гладка, като преди.

ЛАРИСА. Ще ти услужа с фишу. Вържи го на врата си. Ина ми довери, че е избрала кафене с приглушена светлина.

МАЯ. Браво на нея! Всичко е предвидила.

ЛАРИСА. Оправи ми, на бърза ръка, маникюра.

МАЯ. Сядай.

Мая се заема с маникюра на Лариса.

ЛАРИСА. Когато бях млада, се питах, защо възрастните дами се грижат толкова много за външния си вид? И роклите, и козметиката, и пръстените... Сега пък се питам- защо това правят и младите момичета? Те са и красиви, изваяни и с нежна, гладка кожа...

МАЯ. На техните години, няма как да осъзнаят, че и те някога ще остаряят. А ние, ние вече знаем. Наистина, до старостта имаме още сума време- но все пак сме по- близо, отколкото преди.

ЛАРИСА. */Гледа си ноктите./* Как мислиш, този цвят, върви ли ми?

МАЯ. Съвсем се връзва с роклята.

ЛАРИСА. Имаш набито око. Професионално.

МАЯ. Така е- оправна съм. Слушай, нека се договорим, която от нас да избере, да не се сърдим, една на друга. Приемаш ли?

ЛАРИСА. Това се разбира от само себе си.

МАЯ. Ако се получи така, че той избере мен, ще го поканя у нас, на обяд. Ти ще дойдеш ден преди това, и ще сготвиш нещо вкусно. Аз пък, ще му кажа, че съм сготвила сама.

ЛАРИСА. Добре. Ина защо се бави?

МАЯ. И без нея ще минем. Знаем и мястото и времето.

ЛАРИСА. Но нали трябва да получим последни напътствия?. Тя, с него, постоянно си е писала, а ние, за него, нищичко не знаем. Понятие нямам, какво, пък той, знае за мене.

МАЯ. Всичко ще се разбере на място.

ЛАРИСА. Не, Ина е длъжна да ме насочи. Сама, как да знам, за какво да си говоря с него.

МАЯ. Само не споделяй, че си вече пенсионер.

ЛАРИСА. -Ами ако попита коя съм ?

МАЯ. Хвърли му един поглед, знаеш какъв, и отсеци: „Има ли значение? За вас, аз съм просто Дама.

ЛАРИСА. Не умея да хвърлям погледи.

МАЯ. Лошо. Кажу ми, че си артистка.

ЛАРИСА. Артистката си ти.

МАЯ. Абе, щом няма да си артистка, значи ще си поетеса...или драматург... Не, по- добре- художничка.

ЛАРИСА. Ами ако попита, къде може да погледне картините ми?

МАЯ. Чудесно!Ето, най- сетне, сериозен повод за разговор и опознаване. Ще кажеш, че всичките ти произведения са изкупени от частни колекционери.

ЛАРИСА. Според мен, на един, не дотам млад мъж, по- ще пасне медсестра, отколкото художничка. Знаеш, че не мога да лъжа.

МАЯ. Забрави тази си слабост. Представи се тогава за бизнесуомън. Звучи шеметно.

ЛАРИСА. Мая, чуи се, какви ги дрънкаш? Така, като ме гледаш, кой ще ме вземе за

бизнесдама?

МАЯ. А защo не? Мениджър на масажeн център. Нали понякога и сама правиш масажии?

ЛАРИСА. Само на близки и то безплатно.

МАЯ. */Приключвайки с маникюра./* Готова си!

ЛАРИСА. Благодаря./*Маха с ръце, за да съхне по- бързо лакът.*/Да ти призная, много се страхувам от срещата. Виж какво, щo не вземеш, да идеш без мен?

МАЯ. Не, правото на първата брачна нощ си е твое. Аз да отнема годеника на моята приятелка- никога. Може да изглеждам на курве, но да стигна чак дотам, няма как да приема. Още повече, ако Ина разбере, направо ще ме застреля.

ЛАРИСА. Къде се бави още тя?

Влиза Ина

ИНА. Аз съм тук.

ЛАРИСА. Най- сетне! Бях започнала да се безпокоя.

ИНА. Красавици! Я ми покажете своето ревю!

Лариса и Мая крачат като в модно ревю и демонстрират тоалетите си.

Чудесно! Разкошни сте! Той направо ще падне под масата. Лара, защo не се нагиздиш с прочутата брошка на баба си?

МАЯ. Изчезнала е заедно с кристалите и перлите.

ИНА. Всичко е ясно./*Към Лариса/* Така само разглезваш дъщеря си.

ЛАРИСА. Какво да правя? Искам да ме обича.

МАЯ. А какво ще правиш, когато резервите ти свършат?

ИНА. Хайде, забравете тази тема. Готови ли сте?

ЛАРИСА. Да, почти.

ИНА. Чуйте тогава. Той ще ви чака на запазена маса, точно в шест.

ЛАРИСА. А как ще го разпознаем?

ИНА. Тъмно- сив костюм, синя вратовръзка, къси посребрени коси.

МАЯ. Посребрени-това не е добре.

ИНА. Ще запомня. За теб,обезателно ще търся плешив мъж. Ох, да не забравя- в ръцете си ще държи книга с червена обложка, да се вижда от разстояние.

ЛАРИСА. Сигурно- за компютри.

ИНА. Не,поезия. Той не е компютърен специалист, а експерт в областта на физиката на твърдите тела.

ЛАРИСА. Още по- забавно.

МАЯ. */Изпъчвайки гърди./* А как се отнася към частите на меките тела?

ИНА. Не говори пошлости. Не забравяйте- той не знае имената ви. Стройната Калина и нейната приятелка. Толкова. Така че, ще се оправяте на място.

МАЯ. А той, за какъв се представя?

ИНА. Когато разбрал, че с него си пише Стройната Калина той се е представил като Кичест Явор. Очевидно, прави намек, че тя протяга към него вейчици зелени и го прегръща.

МАЯ. Доста тънък намек.Ако е Явор, нека си е Явор, нас това ни отърва.

ЛАРИСА. А музика в кафенето има ли?

ИНА. И музика и танци.

ЛАРИСА. Ужас! Ами ако ме покани? Не съм танцувала трийсет години. Онези танци, които играехме навремето, днес никой не си спомня.

МАЯ. Не се стряскай, и той, сигурно, не всеки ден, подскача в дискотеките.

ЛАРИСА. Да си спомним поне, как беше тангото?

МАЯ. Кой днес танцува танго?

ЛАРИСА. Какво танцуват днес?

ИНА. Понятие си нямам. Позвъни на дъщеря си, питай я.

ЛАРИСА. На дъщеря ми отдавна не и е до танци. По-добре да звънна на внучката.

ИНА. Ами, хайде де, звънни!

ЛАРИСА. */Набира номер./* Здравей, Света. Как си? Бързаш много, така ли? Каж ми само, какво се танцува днес? Искам да кажа- какви танци? Защо искам да знам? Ами- и -и... решаваме кръстословица. Май че е със шест букви. Не знаеш? Хубаво... Ами ако случайно, не е с шест букви? А?... Така ли?... Сега разбрах... */Оставя слушалката./*

МАЯ. Какво разбра?

ЛАРИСА. Тя каза, че никой не се интересува, кое как се казва... Просто танцуват и толкова. Както тя се изрази - кой каквото може, това и танцува.

МАЯ. Толкова по-добре. Хайде да танцуваме! Пускай музика!

ЛАРИСА. */Пуска музика/* Какво ще танцуваме?

МАЯ. Волна програма. Каза ти детето- кой както може.

Лариса и Мая танцуват.

Ина, хайде, и ти!

ЛАРИСА. Напук на годините!

Трите красавици танцуват, отначало бавно, след това се увличат и заиграват все по-бързо и темпераментно. Танцът свършва. Омаломощени, жените падат по дивана и в креслата.

ИНА. */Махайки си с ветрилото, което е взела от Лариса./* Е, и на танци се отворихме... Тази, същата княгиня Метерних, на осемдесет години, когато се учила да танцува чарлстон, казала: "На времето, такива движения на тялото, жената можеше да си позволи единствено в леглото".

МАЯ. */Дишайки тежко./* Би било прекрасно... Искам още. Лара, дай един валидол и да почнем отначало.

ИНА. Пазете си силите за довечера. Там ще се наиграете. Време е.

ЛАРИСА. Сериозно? Много ме е страх. Каж ми, какво ще си говорим?

ИНА. Каквото ти хрумне.

МАЯ. Не бой се. Аз ще говоря. Няма да си зарежем каруцата в калта...

ИНА. Мая, ти само, не загърбвай Лара. Понякога се заплесваш, а и устата ти не млъква. Не забравяй, че си само приятелката, че ти си втората цигулка. Единствено в случай, че подмине Лара, а пък ти самата го харесаш, ще си подмените ролите.

МАЯ. Не бой се. Лара ще си е първа цигулка, аз мога да бъда и контрабас.

ЛАРИСА. */Все повече я обзема страх./* Не съм аз никаква цигулка, нито първа, нито втора. И въобще, без Ина, е изключено да се оправя. */Към Ина./* Ти цял месец си пишеш, кой знае за какво, а пък аз сега, да седна с него и да мигам на пресекулки. Ще вземе да пита: „Вие, май,

не схващате каква е днес, ползата от браузерите?” И аз какво да изтъряся? Ти нищо не обясни за тях?

ИНА. Права си. Но вече няма време.

ЛАРИСА. Тогава ще дойдеш с нас.

ИНА. Аз? Ти откачи ли? Да вървим и трите, така ли?

ЛАРИСА. А защо не?

ИНА. Лара, ела на себе си. Откъде у него пари, да плати за четирима.

ЛАРИСА. Аз ще платя.

МАЯ. Направо ще получи удар, като види светата ни троица.

ЛАРИСА. Никъде не тръгвам без Ина. Както и да ме уговаряте.

ИНА. Да бях поне облечена като хората. Вие, наконтени, а аз- опърпана мишка.

ЛАРИСА. Ти и така си хубава.

ИНА. Лара, как си позволяваш, изведнъж, в последния момент, да се откажеш. Ами човекът вече седи и чака.

ЛАРИСА. Ами, да си чака.

ИНА. От страх, сега търсиш повод, да се измъкнеш.

МАЯ. Не си права. Ина, какво ли не направи за тебе? И човека ти намери, а ти сега капризничиш.

ЛАРИСА. Приказвайте каквото си щете, аз, без Ина, не мърдам оттук./Към Ина./ Какво толкова ще се случи, ако постоиш с нас, някоя и друга минута, докато свикнем един с друг.

МАЯ. /Към Ина./ Какво да правим с нея? Иди ти, вместо мен.

ИНА. Как така, вместо тебе? Лара, не се прави на интересна. Мая, дай и малко валериан- цялата се тресе.

Мая сипва в чашка капки и ги дава на Лариса

ЛАРИСА. Мая, ти си се подготвила, облякла си се и решаващ да не тръгнеш. Тогава и аз няма да тръгна.

Лариса сяда, вижда се, че е скована от страх и няма никакво намерение да помръдне.

ИНА. Майната ви, ще идем и трите. Ще поседя малко и ще си тръгна.

ЛАРИСА. /Пламенно./ Благодаря ти от сърце!

ИНА. Ако знаех, че така ще се получи, нямаше да се захващам с вас.

МАЯ. Лара, нека се приберем двете заедно и да ноцувам при теб. Ако, разбира се, не го поканиш вкъщи още тази нощ.

ИНА. Хайде, да побързаме- вече закъсняхме...

Жените се приготвят и тръгват към изхода. Изведнъж Лариса се спира.

ЛАРИСА. Една минутка!

ИНА. Какво има още?

ЛАРИСА. С Мая забравихме, да си сменим обещите./Сваля си обещите./ Подай ми твоите!

МАЯ. /И тя си сваля обещите, после внезапно извиква./ Ох!

ИНА. Какво стана? Схвана ли се?

МАЯ. По- лошо. Изтърях обещата. Помагайте, да я откроя.

И трите лаят по пода, търсят обещата.

ЛАРИСА. Къде ли е паднала?

МАЯ. Някъде по пода.

ИНА. Майната и, да тръгваме.

МАЯ. Как така „майната и“? Тя е с ей такъв брилянт! Ще пукна, ако не я намерим./*Хваща се за гърдите.* Сърцето ме прободете.../*Изражението на лицето и се сменя.*/ Не, не е сърцето.../*Виновно.*/ Не търсете повече. Обещата е у мене. По някакъв начин се е изхлузила от ухото ми- ей тука./*Сочи деколтето си*/ Усещам аз, че нещо ме боцка. Мислех, че е сърцето, а то била обещата.../*Показва обещата.*/

ИНА. /*Става от пода.*/ Пфу!

ЛАРИСА. /*Слага си намерената обеща.*/ Готова съм. Да вървим!

МАЯ. Чакайте! Да се погледнем за последно...

И трите застават пред огледалото.

ИНА. Хайде, успех!

Жените излизат.

СЦЕНА 4.

Стаята на Лариса, вечерта на този ден. Влизат Лариса и Мая. Връщат се от срещата. Изглеждат недоволни и раздразнени.

МАЯ. Слава богу, довякохме се./*Хвърля си чантичката и накуцвайки се запътва към дивана.*/ Първо да сваля тези гадни обувки./ *Сяда на дивана, изува мъчително обувките си, хвърля ги някъде встрани, после въздъхва облекчено и размърдва пръстите на краката си.*/ Уф! Най- после!

ЛАРИСА. Боли ли?

МАЯ. Как мислиш?

МАЯ. Най- гадното е, че той изобщо не ме погледна в краката. Можех да обуя и шушони.

ЛАРИСА. А роклята ми съвсем не забеляза. Така си бях стегнала корсета, че едвам дишах. /*Отпуска си корсета.*/

МАЯ. За толкова години, така и не разбрах, къде гледат мъжете?

ЛАРИСА. Може би, той се интересува повече от интелекта?

МАЯ. Не се заблуждавай, женските прелести са винаги по- интересни от интелекта. Виж, ако отзад и отпред няма нищо, тогава, по неволя, превключват на културата... Не, не, много се разочаровах .Кажы, може ли това да бъде мъж?

ЛАРИСА. Е, недей така... Симпатичен е, вежлив... Само каква вечеря беше поръчал.../*Въздъхва.*/ Жалко.

МАЯ. Много ли съжالياваш?

ЛАРИСА. Честно казано- да.

МАЯ. Толкова ли ти хареса?

ЛАРИСА. Не е там въпросът. Просто, когато си се надявал, когато кажи- речи, всичко е било о, кей и изведнъж останеш с празни ръце.../*Мъчително.* „...Такава е съдбата, не можеш я предвиди...”

МАЯ. Ти си виновна. Когато, още в началото, попита: „Коя от вас е Стройната Калина?“, ти трябваше ясно и категорично да заявиш- „Аз съм!“ А ти мрънкаш: „Която от нас трите, най-много ви хареса, тя ще бъде Калина.“

ЛАРИСА. Ама той нали доста вежливо каза: „Вие всички ми харесвате“.

МАЯ. Тук пък Ина се изтъпани: „Много сте- вика- галантен.Но няма как да се получи и трите да сме еднакво привлекателни.“

ЛАРИСА. А той отговори още по- дипломатично: „Това някак ми напомня съда на Парис: насилвате ме, да избирам между три богини.“

МАЯ. Права си, началото беше красиво. После обаче...

ЛАРИСА. Така беше... Вечерта на сюрпризите.

МАЯ. След подобна среща, човек трябва да му отпусне края. Имаш ли нещо подходящо? Дай го на масата, да му пийнем, както се полага. Тук никой не ни гледа.

Лариса слага на масата чаши и налива.

ЛАРИСА. Е, хайде. Да пийнем и да забравим.

МАЯ. Не искам да забравя.

Жените пият.

Ама и нашата Ина си я бива!

ЛАРИСА. Не и прави чест.

МАЯ. Иди, че разчитай на приятел.

ЛАРИСА. Кой би могъл да предположи? Не знам, как да се отнасям с нея занапред.

МАЯ. Не я допускай до себе си и толкоз. Аз, например,повече не ща да я видя.

Влиза Ина.Тя е със същото скромно облекло, но сякаш се е преобразила. Походката и е като че ли по- гъвкава,усмивката, сякаш не слиза от лицето и, станала е някак по- блага и одухотворена. В ръцете си носи красив букет.

ИНА. /Жизнерадостно./ Привет!

Лариса и Мая не отговарят.

Забавих се още малко в заведението.Забравили сте си цветята. Къде да ги сложа?

Лариса и Мая продължават да мълчат.Ина се разтревожва. Усмивката изчезва от лицето и.

Защо мълчите?

МАЯ. Демонстративно не обръща внимание на Ина. Към Лариса./ Хайде наздраве! За свестните жени! За истинските приятелки, готови винаги да се притекат на помощ, за скромните, сериозните, за тези, които не търчат подир мъжете, а си седят зад компютъра или четат книги...

ЛАРИСА. Познаваш ли такива жени? Лично аз, не съм срещала.

МАЯ. Да пием за нас двете.Ние пред компютър не стоим и от Интернет не отбираме, обаче никого не мамим и не предаваме.За нас с тебе, мила моя!

Лариса и Мая се чукат и пият.

ИНА. Момичета, аз нещо не разбирам, да не би да се обидихте?

МАЯ. Лара, като че ли, още някой е влязъл...

ЛАРИСА. И на мен така ми се стори.

МАЯ. Чакаш ли някого?

ЛАРИСА. Никого не чакам.

МАЯ. Трябваше да заключиш вратата. Познаваш ли тази личност?

ЛАРИСА. За пръв път я виждам.

МАЯ. Надявам се и за последен.

ИНА. Не се правете на идиоти. Какво ви стана?

ЛАРИСА. И още имаш нахалството да питаш? Организира сгледя уж за мене, а той, още от първата минута се лепна за тебе, като магарешки бодил.. и. не се отдели за секунда.

ИНА. Нямам вина, че така се получи.

МАЯ. А кой е виновен?

ИНА. Аз ли се увъртах около него? Аз ли кокетничех?.....Аз не исках да тръгвам с вас, вие ме замъкнахте.

ЛАРИСА. Затова ли изобщо не си затвори устата?

ИНА. Вярно е - говорих. Но за какво? През цялото време ви хвалих. И двете.

МАЯ. И за това си получи комплимента- „ако харесвам нещо у вас, това е вашата скромност”.

ЛАРИСА. Не, не беше така. Той каза: „Това, заради което най- много ви харесвам, е скромността ви”.

МАЯ. Точно така. „Най- много ви харесвам...”

ИНА. Не виждам, в какво се състои моето престъпление. В това, че ме е харесал ли?

МАЯ. И в това също. Ти не трябваше да го допускаш.

ИНА. /Объркано/ Може и да си права.

ЛАРИСА. /След кратка пауза./ Кажу си честно. На тебе той хареса ли ти?

ИНА. /Смутено./ Да.

МАЯ. И продължаваш да твърдиш, че не си виновна.

ИНА. Сама не разбрах, как стана. Той е толкова начетен, толкова остроумен...Беше ми интересно, разговорът ме увлече...Сигурно съм виновна. Трябваше веднага да стана и да си тръгна.

МАЯ. През цялото време се преструваше на невинна, обвиняваше ни разпалено в лекомислие, а се оказва, че си готова да се хвърлиш на врата на първия срещнат.

ИНА. На ничий врат не съм се хвърляла. Даже телефона си не съм му дала а и името ми не знае.

МАЯ. Спри да се преструваш и се махай оттука.

Пауза

ИНА. Защо сте толкова жестоки? Според вас, аз нямам ли право на щастие?

МАЯ. Нямам, когато го отнемаш от други.

ИНА. Ако имаш предвид Лара, аз нищо не съм и отнела. Освен това, Лара си има деца и внуци, а аз съм самотна като изваден зъб. Толкова години вече. По- рано, все още някак вярвах в бъдещето, чаках нещо да ми се случи. После разбрах, че щастieto е нещо, което не ми е писано, да изживея. И ето сега, когато за мен се появи някаква плаха надежда, вие решихте, да ме съсипете.

ЛАРИСА. Самата ти казваше, че обичаш да си стоиш сама.

ИНА. Така беше. Защото се страхувам от нови разочарования.Самотният не може нито да бъде предаден, нито излъган, нито изхвърлен.

ЛАРИСА. Ти страдаш, че нямаш деца. Мислиш, че ако си имала, щеше да бъдеш по- добре. Аз имам и деца и внуци, но пак съм самотна? Пораснаха, веднъж в годината се появяват на рождения ми ден и изчезват до следващия.

ИНА. Нека да идват само веднъж в годината, но дори и да не идват, достатъчно е да знаеш, че са живи и здрави, че им е хубаво, че съществуват и това ти стига. Няма как да си съвсем сама на този свят...

ЛАРИСА. Затова пък, не може да те наранява тяхната неблагодарност. Въпреки, че нямат никаква вина. Защото кой ги възпитава? Пак ние. Така че аз съм си виновна.

МАЯ. Какво се хвалите с нещастията си? Щях да се разплача, ако не бях гримирана. Вземете пример от мене – не се отчайвайте. А пред хората – никога!

ИНА. Лесно ти е на тебе. Работиш в театъра, животът ти е интересен. А аз си нямам никого и нищо.

МАЯ. Там е работата, че аз отдавна не работя в театъра. За култура пари не дават, в театрите вървят съкращения, реформи и какво ли още не, пенсионираха ме с почести, с други думи - изхвърлиха ме. */Изстрелвайки това признание, прехапвайки устни ,още веднъж натъртва./* Изритаха ме!

ЛАРИСА. */Поразена./* Кога?

МАЯ. Скоро ще стане година.

ЛАРИСА. Защо не ни каза?

МАЯ. Защо да ви казвам?

ЛАРИСА. А защо трябваше да ни лъжеш?

МАЯ. Извинявай, аз лъжех само себе си. За да го преживявам по- леко. Представяш ли си ужаса, да се окажеш изведнъж зад борда, да се почувстваш излишен, никому ненужен. Имал си работа, планове, надежди, успехи и разочарования... А сега ? Сиропи, отвари и хапчета...

ЛАРИСА. На мен също ми изглеждаше странно- все за главни роли говориш, а на представления не каниш... А иначе си ту леди Макбет, ту френската кралица...

МАЯ. Ами, кралица... Последните години, аз не помирисах ни главни, ни второстепенни роли, а се мотам единствено в миманса. Добре поне, че не застъпих баба Яга, да плаша най- малките на детските утра.

ЛАРИСА. И с какво живееш сега? Само с пенсията ли?

МАЯ. Ти поне знаеш: с пенсията не само няма как да преживяваш, тя и за прилично погребение няма да стигне. Намерих си друга професия.

ЛАРИСА. Каква?

МАЯ. Дизайнер на художествена ноктопластика.

ЛАРИСА. Какво значи това?

МАЯ. Много си изостанала. Сега така се наричат маникюристките.

ЛАРИСА. От актриса, в маникюристка...

МАЯ. Няма лошо. Хем по- престижно, хем по- заплатено.

ЛАРИСА. Жалко.

МАЯ. Не искам да ме съжаляват. На всекиго се налага, все някога да се раздели с професията си. Друго е лошото. Аз, както знаете, имах цели трима съпрузи, но ни едно дете. Или аз не исках, или те не искаха, или не се получаваше... В крайна сметка- без работа, без мъж, без деца, без внуци. Самотна като пръст. И какво ми остана? Да играя ролята на веселата разкрепостена, сексуална лъвица, което никак не харесва на нашата правоваерна умница

Ина. Но аз не мамя приятелките си, нито им отнемам мъжете.

ЛАРИСА. Стига, Мая!

МАЯ. Не, не стига! Забрави ли, как ни натякваше преди срещата?/Имитира интонацията на Ина./ „Помни, Мая, днес ти си само приятелка, втора цигулка.” А сега тази трета цигулка ни гледа право в очите, нали?

ИНА. Каквото имаше да става, стана. Какво да направя?

МАЯ. Какво да направиш? Още ли не си разбрала? Да си тръгнеш. Тук не си желана.

ЛАРИСА. Мая!

Мая мълчи

ИНА. Добре. Аз си тръгвам. И никога повече кракът ми няма да стъпи тук. */Тръгва към изхода./*

ЛАРИСА. Ина, чакай, къде тръгна?

Ина се стира пред вратата, сякаш се колебае, но после рязко излиза.

ЛАРИСА. Видя ли какво направи? Не се ли държахме като простачки? Не се ли въртят около нас мъже- има истинско приятелство, появят ли се, обаче- другарството пропада.

МАЯ. */Тя вече се разкайва/* Ох, аз, както винаги се разпалих и обърках конците. Макар че, от друга страна, само си представи, старата девственица, мъжемразка, внезапно, пред собствените ти очи, взе , че ти отмъкна годеника.

ЛАРИСА. Струва ми се, че ти се разлюти така, защото сама си се надявала, че можеш да го прикоткаш.

МАЯ. Щом е така, значи става дума за общия ни годеник.

ЛАРИСА. Честно казано, той е толкова наш, колкото и неин. Дори повече неин, отколкото наш. Та нали, точно тя го избра и си пишеше с него. Явно е, че най- и подхожда. И аз, отначало се ядосах, но после разбрах, че съвсем не съм права.

МАЯ. Много меко сърце имаш..

ЛАРИСА. Да. Мъчно ми е за нея. Тя е умна, вярна, предана, а на такива, като нея, обикновено не им върви в живота. Разбираш ли какво искам да кажа?

МАЯ. Не съвсем.

ЛАРИСА. Така е, но не знаеш някои неща, щото ти тогава работеше в друг град.

МАЯ. Какво не знам?

ЛАРИСА. Няма значение.

МАЯ. Хайде, кажи де!

ЛАРИСА. Тя мисли, че ние нищо не знаем, но аз случайно го научих от другаде.

МАЯ. Какво научи?

ЛАРИСА. Няма да и кажеш, нали?

МАЯ. Не бой се, няма.

ЛАРИСА. Почакай! Нека и позвъня. */Взема си мобилния телефон./* Ина? Върни се... Моля те, не се сърди. Върни се, много те моля. Имам нужда да споделя, нещо важно. Не, не е за телефон. Хайде, ела. Мая? Мая си тръгна. Добре, чакам.. */Затваря телефона./* След малко ще дойде.

МАЯ. Какво искаше да ми разкажеш?

ЛАРИСА. Когато била на двайсет и три, тя се влюбила в женен мъж. Всичко било съвсем романтично. Той разговарял с нея и за Моцарт, и за италианския Ренесанс, и за архитектура,

накратко, за всичко, само не за женитба. Тоест, за женитба също говорил: че не обича съпругата си, че фактически не живее с нея, че скоро, най - много до година, ще се разведе, просто чака детето да порасне и така нататък. С една дума- мамил я. А тя му вярвала и го чакала. През това време, независимо, че той, уж вече „не живеел” с жена си, му се родило и второ дете... Изобщо, познатата история. Знаеш ли колко продължила тяхната връзка?

МАЯ. */Повдига рамене. /* Година- две? Три?

ЛАРИСА. Четиринайсет години. Чак тогава окончателно се разделили. Пет години след това, тя още ближела рани. През това време до нея не се е докосвал мъж. Тя не допускала никого до себе си.

МАЯ. И го е крила дори от нас?

ЛАРИСА. Горда е. Не иска да изглежда прелъстена и изоставена.

МАЯ. Защо не го разказа по- рано? Бих се въздържала от много нетактични шеги по неин адрес... И знаеш ли, какво. Веднага щяхме да и отстъпим нашият годеник. Все пак, ние с теб, сме били омъжени, знаем какво е, а тя не. Нека и тя да вкуси от това щастие.

Влиза Ина. Като вижда Мая, наежено се спира.

ЛАРИСА. Влизай, влизай.

ИНА. */Все още стои до вратата./* Ти искаше да ми кажеш нещо важно.

МАЯ. Ина, сега, аз искам да ти кажа много важна новина: аз съм голяма глупачка и говедо.

ИНА. Това не е никаква новина.

МАЯ. Така ли? Аз пък се заблуждавах, че това е известно единствено на мене.

ИНА. И още, най- малко на две твои приятелки и на трима, търтили да бягат от тебе, съпрузи.

МАЯ. Права си, да се сърдиш. Държах се гадно. Презирам се.

ИНА. Знаеш ли какво ще ти кажа? Макар че си голяма глупачка и говедо, аз те обичам. */Гръгва срещу Мая./*

МАЯ. */Зарадвано./* Мир, значи, така ли?

ИНА. Че можем ли, една без друга?

Ина и Мая се прегръщат.

ЛАРИСА. */И тя е зарадвана./* Чудесно! */На Ина./* Сядай, ще пийнеш ли нещо?

ИНА. Благодаря, не искам.

ЛАРИСА. Ние с Мая, малко подпийнахме.

ИНА. Забелязах.

ЛАРИСА. Ще ни простиш, нали?

ИНА. Всичко е наред. Знаете ли какво? Когато излязох от тук си помислих – Защо ми е да си променям живота? Няма да е за добро. И взех решение- да не се срещам с него. Искях веднага да му позвъня и да му кажа, но не знам къде.

ЛАРИСА. Той ще ти напише.

ИНА. Няма да му отговоря.

МАЯ. Ще позвъни.

ИНА. Не ми знае телефона.

ЛАРИСА. Според мен, ти вършиш глупости.

МАЯ. Още по- лошо – грешка.

ИНА. Целият ми живот е една грешка.

МАЯ. Той е перфектен мъж. Точно за тебе.

ИНА. Спрете да пиете. Дайте да хвърлим едни карти. И всичко ще си дойде на мястото.

Лариса прибира масата и раздава картите.

МАЯ. Кой хвърля първи?

ИНА. Лариса.

Жените почват да играят.

ЛАРИСА. Хубави дни идат, нали? Люлякът вече цъфти...

ИНА. Не обичам пролетта.

МАЯ. И аз. За нас е вече есен. Макар да не е златна...

ИНА. Дори не е есен. Зима.

ЛАРИСА. Според мен есента е доста мрачна. Не е ли така?

МАЯ. Трябва с благодарност да се посреща всяко време и всяка възраст. В нашата есен също има красота и прелест. Кратко, но чудесно време.

ИНА. Не знам, дали ще е чудесна, но ще бъде кратка.

МАЯ. / *В нея се завръща оптимизма.* / Не тъгувайте. Животът ни едва сега започва.

ЛАРИСА. Точно така. Всеки ден не е Великден. Рано или късно и за нас ще се намерят мъже, дето ще ни носят на ръце, нали?

МАЯ. Да-а. Важното е да не се предаваме на годините, да се усещаме като пълноценни хора и чаровни жени до края. / *Хвърля карта.* / Аз съм с туза. Вземам!

ИНА. Впрочем, Мая, пропуснах да ти кажа, че открих, чудесен кандидат. Точно за тебе. Ще те покани на кафе.

МАЯ. Благодаря. Но този път, на срещата ще отида сама и с другите обувки.

ИНА. И за Лара ще намерим подходящ мъж.

МАЯ. На всяка цена.

ИНА. Е, какво, да си тръгваме ли? Късно стана.

МАЯ. Да, време е и да си починем. Денят беше напрегнат. / *Трудно става, държи се за кръста.* /

ЛАРИСА. Този път гърба ли? Много ли боли?

МАЯ. Аха. Особено, като се смея.

ЛАРИСА. Ти искаше да останеш.

МАЯ. Не, ще си тръгна.

ЛАРИСА. Утре ще дойда и ще те оправя.

МАЯ. Услужи ми с някакви обувки. С моите няма да мога и крачка да направя.

Жените се сбогуват. Телефонът звъни.

ЛАРИСА. Сигурно е Наташа. / *Вдига слушалката.* / Ало!

МЪЖКИ ГЛАС. Добър вечер. Извинете, че звъня така късно, но нямам сили да чакам до утре. Много съм самотен.

ЛАРИСА. / *С почуда.* / Ви е, къде звъните?

МЪЖКИ ГЛАС. Мила Калина, не ме ли познахте? Вашият телефон е наистина доста странен. Понякога съвсем изкривява гласовете.

ЛАРИСА. / *Притиска слушалката.* / Той мисли, че това е телефонът на Ина. Нали не му е дала телефона си. Ина, ще говориш ли?

Ина отрицателно клати глава.

МАЯ. Не я питай!/Взема от Лариса слушалката и буквално със сила я тика в ръката на Ина./

МЪЖКИ ГЛАС. Ало!

ИНА. /Тихо./ Да, слушам ви.

МЪЖКИ ГЛАС. Чак сега познах гласа ви.

ИНА. Защо звъните?

МЪЖКИ ГЛАС. Искан само да ви кажа, че вие сте тази, която много дълго съм търсил.

Нямам предвид нито обявите, нито Интернет. Търсил съм ви цял живот.

МАЯ. /Към Лариса, шепнешком./ Изключи микрофона.

МЪЖКИ ГЛАС. Чувате ли ме?

Лариса взема от ръката на Ина слушалката, изключва микрофона и отново и връща слушалката.

ИНА. /Тихо./ Да, слушам ви.

ЛАРИСА. /Към Мая./ Ела в кухнята, да приберем, каквото е останало.

Лариса и Мая излизат на пръсти. Ина продължава да разговаря по телефона. Гласът и става все по галовен, лицето и се огрява от усмивка.

ИНА. Благодаря... Така ви се струва, вие мен, съвсем не ме познавате... Да се срещнем? Сега, веднага? Но нали преди малко се разделихме... Вие сте щастлив? Наистина ли? Аз също...

Разговорът продължава, но ние няма да ги подслушваме и ще се разделим с нашите красавици, като им желаем здраве и щастие.

КРАЙ